

Ivan Patzaichin dorește să-și facă o firmă, dar nu are bani

pag. 14

ȘTIRI • EVENIMENTE • ANCHETE • REPORTAJE • INTERVIURI • OPINII

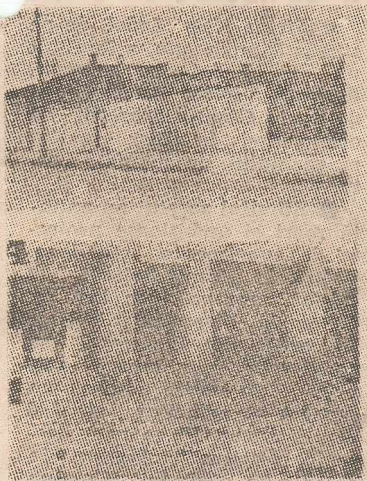
Flacăra

• Fondată în 1911 de C. BANU • Nr. 49 • 9-15 XII 1992 •

Director: GEORGE ARION

Redactor șef: LIVIU TIMBUS

Un scandal uriaș: „jocurile de întrajutorare”

- La o cifră de afaceri de miliarde de lei și milioane de dolari, există sute de mii de păgubași
- Se profilează un proces - mamut, care va dura ani de zile
- Statul va fi chemat în instanță ca „debitor moral”?

pag. 6-7

Afaceri cu otravă la Focșani

pag. 6

Un nou miracol bioenergetic: Marian Chiru

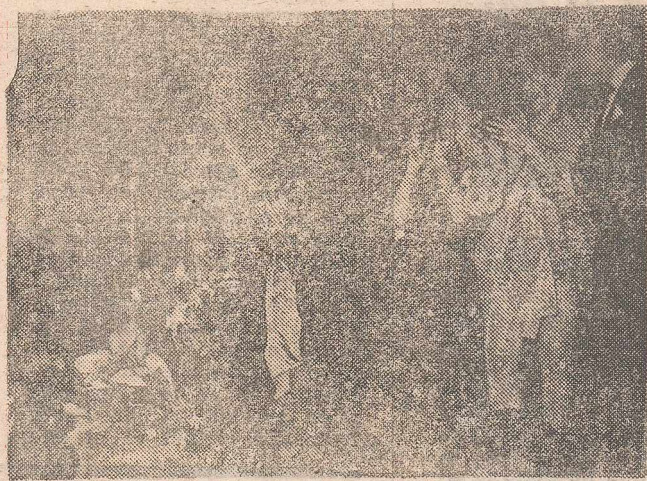
pag. 12

În exclusivitate pentru

FLACĂRA, doamna

PETRONELA SALITRĂ povestește

Cum se fac milioanele

- De la o modestă consignatie, la un lanț de magazine
- Care este viața adevărată a unei femei cu bani

pag. 8-9

Nicu Ceaușescu
este rudă
cu dl judecător
Ianis
Caramihai?

În urma eliberării condiționate a lui Nicu Ceaușescu, s-au auzit voci care critică hotărîrea instanței judecătorești în cauză ca fiind dată în virtutea unor interese de familie, menționindu-se că președintele Judecătoriei sectorului 5, dl. Ianis Caramihai, este căsătorit cu o nepoată a Elenei Ceaușescu. Am cerut explicații dlui. col. Ioan Chiș, șeful Direcției Generale a Penitenciarelor, privind hotărîrea dată de dl. I. Caramihai. Am primit următorul răspuns:

„De competența comisiei de liberare din cadrul Judecătoriei sectorului 5 depind liberările din Jilava. Comisia este formată dintr-un procuror, din comandantul penitenciarului, educatorul, medicul penitenciarului și șeful biroului evidență. Dumnealor fac o propunere ce se înaintează judecătoriei, care confirmă sau infirmă propunerile de liberare condiționată. Așa s-a procedat și în cazul lui Nicu Ceaușescu, emițîndu-se o hotărîre legală.”

Deci, nici un cuvînt despre presupusa legătură de rudenie... Vom reveni.

Din nou despre o ipoteză fantastică

- Arhiducesa Anastasia a supraviețuit masacru-
lui de la Ekaterinburg. Ea a trăit pînă nu demult
timp în Statele Unite, încercînd în zadar să-și do-
vedească afirmația că este fiica țarului Nicolae
al II-lea.

pag. 13

GEPA

Calea
Dorobanților
nr. 111
București

Electro Center

VA FI PAC UN PARTID AL OAMENILOR DE AFACERI?

Organizat de filiala Bihor a PAC, la complexul termal din Băile Felix s-a desfășurat recent simpozionul „Proprietatea privată, patronul, rolul lor în economia de piață și aportul la constituirea societății civile și la dezvoltarea instituțiilor democratice”. Din partea conducerii PAC au participat domnii Stelian Tănase, vicepreședintele partidului, Ioan Păun Otman, președintele Comisiei pentru agricultură a Senatului, Vasile Popovici, deputat de Timiș, Octavian Bot, deputat de Bihor, reprezentanți ai federațiilor patronale din Bihor, Timiș, Satu Mare.

Dl. Stelian Tănase a reafirmat dorința PAC de a reprezenta oamenii de afaceri în Parlament, confirmată și de opțiunea liberală a politicii economice a PAC, subliniind faptul că PAC este un partid serios, fiind aproape singurul partid fără disidenți.

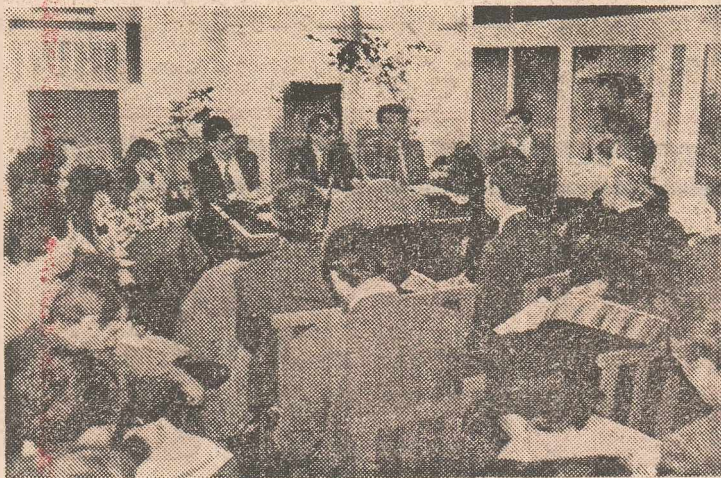
Dl. Ioan Păun Otman a anunțat intenția PAC de a promova în Parlament un pachet de legi pentru sprijinirea creării firmelor particulare (Legea creditelor agricole, Legea arendei, Legea vânzării-cumpărării pământului) iar dl. Călin Anastasiu a relevat importanța binomului oameni de afaceri — oameni politici și intenția PAC de a promova în Parlament Legea sponsorizării, culturii și științei. Oamenii de afaceri prezenți și-au exprimat nemulțumirea față de circulația banilor din bănci, care se face anevoios și în detrimentul întreprinzătorilor particulari, lipsa Legii falimentului; diferențierea făcută între întreprinderile de stat și cele particulare, în defavoarea acestora din urmă.

Atât în cadrul simpozionului cât și la Conferința de presă ce a urmat s-a insistat asupra noțiunii de proprietate și asupra a ceea ce s-a câștigat până acum în societatea românească din acest punct de vedere. Această acțiune a fost relatată pe larg marți 24 nov. de către trimisul special al postului de radio „Europa Liberă”, care a fost prezent și la înfățișarea de la București.

Incubatorul de afaceri — mijloc de pregătire și grăbire a privatizării?

O interesantă conferință de presă, în organizarea firmei T.A.T. — Co S.R.L., a avut loc săptămîna trecută, avînd ca interlocutori reprezentanți ai conducerilor C.I.S.A. (Centrul Internațional de Studii Antreprenoriale), FAST ECO S.A. societate care produce și asigură aparatură de laborator pentru cercetare în toate domeniile și CNA Veneto (Italia), care au informat pe ziariștii prezenți despre o inițiativă foarte importantă, care asigură condiții prielnice pentru dezvoltarea atât de necesară a unor întreprinderi mici și mijlocii eficiente și competitive. Este vorba de incubatorul pilot de afaceri, primul de acest fel din țara noastră, ce va fi înființat în comun de către EURO-IN-IN (organism internațional central de coordonare în România) și FAST ECO S.A., în calitate de partener local, care găzduiește acest incubator, iar CNA Veneto din Italia asigură finanțarea inițială în cadrul asistenței PHARE.

Ce este un asemenea incubator și cu ce se ocupă este greu de explicat în câteva fraze. De reținut că el este

un concept internațional, testat și în Europa, este o instituție non-profit care acordă ajutor întreprinderilor în primele doi ani de activitate. Incubatoarele de afaceri pun la dispoziție spații comune și echipamente, oferă consultanță gratuită sau cu plată, mijloces transferul de tehnologie cu ajutor guvernamental, contribuie la dezvoltarea spiritului

lui antreprenorial și micșorarea ratei șomajului etc. Incubatorul de afaceri este foarte necesar în condițiile în care marile întreprinderi trebuie restructurate. Se prevede ca EURO-IN-IN să devină o rețea națională de incubatoare, corelată la rețeaua internațională.

SANDU PĂSĂRIN ■

Rhone — Poulenc în România

Joi, 3 decembrie, la conferința de presă care a avut loc la sediul reprezentanței RHONE-POULENC, dl. Patrick de Vallois, directorul pentru România al celebrului concern multinațional a anunțat decizia de înființare în România a unei structuri proprii a grupului, care să fie adecvată, capabilă și competentă să promoveze ansamblul activităților grupului pe piața românească. Printre motivațiile fundamentale ale deciziei adoptate de grupul RHONE-POULENC de a se implanta în România și de a opera aici a fost evidențiată constatarea că în diferite domenii ale activităților concernului s-au întâlnit de partea română specialiști de cea mai înaltă clasă, cu o pregătire pur și simplu excepțională, referire nu numai la chi-

mie, ci și la agronomie, medicină umană și veterinară. S-a menționat, de asemenea, poziția privilegiată la gurile Dunării pe care România o posedă și care va permite grupului ca pornind de la bazele de aici să penetreze piețele din Bulgaria, Republica Moldova și Ucraina. Dl. Patrick de Vallois a enumerat o serie de proiecte strategice pe termen scurt, mediu și lung, asupra cărora, poate, vom reveni cu detalii mai ample. Menționăm doar, în cadrul colaborării privind transferul de tehnologie, că sînt angajate discuții cu Institutul Pasteur din București privind dotarea acestuia cu o linie de vaccinare biologice care să permită României să reconstituie un șeptel avînd toate caracteristicile nivelului mondial, știin-

du-se că un șeptel vaccinat este de 25 de ori mai puternic decît unul nevaccinat.

Grupul RHONE-POULENC este al 7-lea în chimia mondială, al 10-lea în domeniul farmaciei umane, numărul 1 mondial în vaccinuri umane, printre primii producători de fibre chimice, fire textile poliamide și poliester. Are 89.000 salariați (50.000 în alte țări decît Franța), o cifră de afaceri de 83,8 miliarde franci, este prezent în 140 de țări. Principalul domeniu de activitate: „științele vieții”, înțelegînd sănătatea omului (vaccinuri și medicamente), sănătatea animalelor (medicamente, vaccinuri și hrană pentru animale) și sănătatea plantelor (întreaga gamă a produselor vizînd protecția plantelor).

CĂLIN MĂRCUȘANU ■

EVENIMENTE MARI ...

Teoria drepturilor câștigate

Ziarele publică pensiile cîtorva demnitari din „vechea dictatură” — cum foarte dră-

guț s-a exprimat președintele la ultima sa conferință de presă. Astfel, Șașa Birlădeanu — care și-a „spălat” pensia în Senat — are 112.000 lei pe lună, spre deosebire de Ștefan Andrei — cu numai 79.000 lei lunar — care și-a „spălat-o” la Jilava. Un jurist mi-a explicat că situația va fi veșnic aceeași pentru că, în ce privește pensiile, e în vigoare „teoria drepturilor câștigate”, conform căreia, dacă prinzi orbul, ai voie să-și scoți ochii.

Principeleizarea sodomiei

Senatorul Eugen Barbu publică, în „Prostituția”, un fragment din „Principele” în care, conform patronilor publicației, autorul „dezvăluia

în 1968 desfrîul sexual al nomenclaturii”. Două pagini mai departe, după citeva articole cit se poate de simțite — „Un sclav pentru liniștea vulvei”, „Țăranul dă la buci”... „Noaptea marilor orgasme” — aflăm o colaborare absolut stupefiantă: părintele Galeariu rostește, în cadrul unei mese rotunde în favoarea protecției prin lege a homosexualității, tot felul de drăcării savante și evlavioase. Cum pe înalt sfinția sa l-am mai văzut și la televizor dîndu-și cu limba de lemn despre sublimul universal al cîtorva cîntecule lumești noi ne schimbăm, nu credința, ci parohia. De la astfel de sublimări, pînă la pensia de senator nu mai e decît un pas, pe care orice popă trebuie să se crăcăneze mult ca să-l facă.

Stop-cadru

A ÎNCEPUT APLICAREA MODELULUI, SUEDEZ

„Se pare că „Sefu” se ține de cuvînt! Odată cu instalarea noului guvern, s-a aplicat deja democrația de tip suedez: noii miniștri se vor deplasa printre jaloanele economiei de piață în mașini VOLVO. Am văzut și noi un exemplar înmatriculat — B.03. GUV (oare GUV vine de la „guvizi”?).

Dar dacă vom adopta modelul siberian (că iarna bate virtos la ușa guvernului)? Vor circula miniștrii în săni trase de „Lăstuni”? (A.V.)

● La etapa a doua, dar nu cea din urmă, a concursului Trei din zece pentru un show care a fost realizat în sala Radio și care va fi transmisă pe post la TV abia la mijlocul lunii decembrie, s-a lansat și grupul vocal Retro Boys, un trio avîndu-l ca solist pe fiul compozitorului Marcel Dragomir.

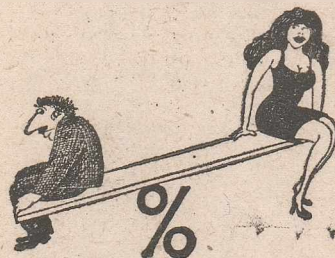
● Firma New Model, de pe strada Cîmpineanu, a împlinit un an. Prilej ca patronii, doamna Viorica Rondelli și domnul Giorgio Moretti, să organizeze, în chiar spațiul magazinului, un splendid party.

● Sfirșitul acestui an anunță mari și ambițioase proiecte de evenimente mondene. Astfel, în afara Balului de cristal, care va avea loc în Saloanele Cercului Militar Național din București, se pregătește o minunată surpriză. Este vorba despre un concert al artiștilor români din diaspora. El se va petrece la matineu, la Ateneu, în chiar ziua sîntului Crăciun 1992.

● Pe 30 decembrie, firma SATO, proprietar al Cazinoului Victoria, are ambiția să organizeze și ea, în orasul de origine, un alt eveniment: Balul Onorabil din Cluj. Data programată: 30 decembrie. Intenția organizatorilor este aceea de a imuna acest bal, care vrea să rivalizeze cu festivalul altor baluri vestite.

Viața în statistici

Defectul oricărei cercetări statistice constă în aceea că, deși perfect lămuritoare, în ce-i privește pe toți, nu lămură nimic, cînd e vorba de fiecare în parte. Ca și socialismul, care realizează „binele tuturor, în defavoarea fiecărui” în parte. Am citit recent o „statistică a plăcerilor” din care rezultă că 50 la sută din femei fac pasiune pentru bruneți, că 25 la sută din funcționari ar accepta să fie mai scunzi cu 5 cm decît femeia iubită și că inteligența masculilor e apreciată de nu-

Jocuri periculoase la Cluj

Filul pus statuii lui Matei Corvin, de către dl Gheorghe Funar, a ars în gol. Bomba unui conflict interetnic la Cluj n-a explodat. Ar fi fost absurd, de zee, de o mie le ori absurd. Duminică, populația maghiară, având în frunte liderii UDMR, a răspuns provocării primarului printr-un marș al tăcerii. Și să sperăm că nu a fost o tăcere prevestitoare de furtună.

De ce spun provocare? Pentru că atunci când spiritele sunt incinse, afirmarea unui adevăr sau afirmarea unui drept pot fi percepute ca insulte de către orice turbat care, le obicei, se află în treabă în asemenea împrejurări și ține morțiș să se transforme brusc în „erou”, dacă nu din rațiuni istorice și pentru cauze nobile, măcar de dragul vecinilor și al cunoscuților din cartier. În cazul în care nu este vorba de un calul infam, abominabil (pentru că nu suntem veniți cu pluta pe apa istoriei, am văzut destule, l-am văzut și pe Vadim în parlament și încă altele...), atunci este absolut un infantilism iresponsabil să te bați cu pumnul puros în pieptul strămoșesc, făcând, fără voie, jocul celui care și el, la rindul lui, te provoacă (pentru că în spatele fiecărui turbat stă, de regulă, cite-un „moderat” care-i șoptește despre tine că ești primitiv, agresiv și vrei să-i sari în beregată). Escalada pro-

vocărilor se poate rupe doar atunci când nu participi la ea; dacă participi, te faci părtaș la vinovăție.

Și, în general, e oportun de subliniat că astfel de probleme fierbinți se rezolvă la ministere (în primul rând la Externe și la Apărare), la guvern, pe canale diplomatice și în conferințe internaționale, regionale ori chiar globale — dar nu la piață, fie ea și o Piață a Libertății.

Revenind la oile de la Cluj, dl Funar, dacă nu e oprit la timp din accesul său demonstrativ impetuos, riscă serios să-și dobindească statutul de coautor al unui eventual conflict interetnic pe aceste meleaguri, cu consecințe care ar putea fi înspăimântătoare. D-sa se comportă la primărie ca un șef de partid (naționalist), iar la partid ca un primar (original: i-a dat și sediu într-un chioșc, ce să mai vorbim...). Capitalul politic — se știe de cînd există politica pe lume — se face și prin gălăgie și avem, în sensul ăsta, două „strălucite” exemple în Senat. Să-i dea Dumnezeu mai multă minie domnului Gheorghe Funar, pentru că partea care-i lipsește e ocupată de un spirit malefic ce ne poate arunca pe toți într-o tragedie de proporții.

EUGEN CHIROVICI ■

La Camera

Deputaților

Cei care ajută baba să treacă strada, deși ea nu vrea

Joi, 3 decembrie, către orele 12, Camera deputaților a votat, într-o stare de conștiințioasă apatie, cu 178 de voturi pentru, 73 contra și 12 abțineri prelungirea, până la 31 decembrie, a valabilității Legii privind distribuirea certificatelor de proprietate. Pînă ce această lege cu caracter retroactiv — exact ca legile lui Ceaușescu! — va fi proclamată de președinție, certificatele continuă să fie distribuite, cu toate că, din 27 noiembrie, acțiunea ar fi trebuit să înceteze. Faptul e cu atât mai uman, cu cit cei două milioane de români, care n-au binevoit să-și valorifice condiția de proprietari, sint — mai mult ca probabil — cei două milioane de alegători care n-au știut să voteze. De fapt, Parlamentul a săvîrșit o contralegalitate benignă, în pregătirea s-ar zice a unor

călcări ale Constituției maligne.

Ce fel de meșteșugari ai legilor sint acești oameni dacă amendează cu atita ușurință azi ceea ce au emis ieri? Ce fel de conștiințe stau în camerele supreme ale statutării democrației, dacă cei care timp de mai bine de doi ani — Adrian Păunescu și Corneliu Vadim Tudor — au atacat vehement, cu un limbaj suburban, temeiul acțiunii de înproprietărire prin certificatele în chestiune pentru ca acum, constituții într-o Partidă Națională agresivă, să facă din cauza celor care se dezinteresază de procesul privatizării Cauza Mare a acțiunii lor politice?

Și, în definitiv, ce fel de opoziție o fi aceasta care stă hipnotizată la toată pâlăvrăgeala patriotardă a liderilor Partidei și votează în poziție de drepti Legea prin care sinttem somați să trecă baba strada, deși ea nu vrea?

Problema certificatelor e una de fond, iar dacă Parlamentul tratează cu atita înțelegere depasarea unor termene de aplicare faptul arată ori că nu pricepe ce funcție au ACȚIUNILE (fiindcă asta sint certificatele, niște acțiuni) ori nu pricepe jocul tandemului Păunescu-Vadim.

Și ca să fie clar cum se naște la deputați, e suficient să spun că la discuția următoarei Legi — privind ratificarea unui acord de împrumut — în sală nu au mai fost prezenți decît 201 deputați. Din care 200 au fost pentru iar unul contra.

TUDOR OCTAVIAN ■

La Senat

Filologie și poliție

În Senat, am asistat, săptămîna trecută, la lupte crîncene cu analfabetismul. S-au dat cîteva bătălii cu virgula dintre subiect și predicat, ori pentru concizia și limpezimea formulării. N-au fost ușoare, dar, să nu uităm, esențial rămîne că există o voință fermă — cum ar zice dl. Oliviu Gherman — pentru instaurarea în Senat a unei exprimări gramaticale. Încă mai poți auzi de la microfon: „facilități” (în locul, să recunoaștem, atît de uzatului „facilități”); sigur, opoziția neconstructivă ar putea zice că textul, frîmintat în comisii de specialiști, ar trebui prezentat plenului în formă curată. Dar, dacă perfidul agramatism a pătruns în comisii, ce să faci?

După rezolvarea strălucită a problemelor gramaticii, doi

senatori au cerut, de la tribuna Camerei Superioare, în termeni de alarmă, intervenția Parlamentului pentru asanarea focarului din Grozăvești (încurajat, mult timp, de primărie și de poliție, cum s-a spus) — o cloacă de speculă, de prostituție, de proxenetism, de bădăranie și violență, de insulte proferate la adresa poporului român. Cererea celor doi stă perfect în picioare, atita doar că e treaba ministrului de interne și poliției, nu a legiuitorilor din Senat. Tîșnit la microfonul tribunei, cu chiea și barba vîlvol, dl. senator Gheorghe Dumitrașcu a avertizat, la capătul unui torent de indignare: „Dacă studenții vor ieși în stradă, eu voi fi lingă ei!” Domnia sa nu l-a auzit pe cel ce a gîndit cu voce scăzută, aproape de mine: „Și vor

striga «Jos Iliescu!»...” Oricum, îi urăm noi și mărește succese în munca grea de senator.

DORIN GHERGHINESCU ■

AȘA SĂ NE AJUTE DUMNEZEU!

mai 16,8 la sută din femei. 31 la sută din muncitori vor femei „bine făcute”. Cît despre țărani, 26 la sută n-au nici-o preferință. Cu alte cuvinte, muiera poate să fie chioară, strîmbă, cheală, toantă, leneșă, dar să fie. Atunci cum dracu’ — să mă ierte popii Tatu și Galeriu! — niște oameni care nu se uită ce femei bagă în așternut devin atît de selectivi și decizi cînd bagă ceva în urna de vot?

Sindromul Înaltului Forum

Cuvîntările rostite „în înaltul forum” cu ocazia întîmpinării zilei de 1 Decembrie au fost toate, recondiționări ale cuvîntărilor rostite în același loc cu cîteva ani în urmă în întîmpinarea lui 23 august. S-au înlocuit cîteva cuvinte (nu se mai construiește socialismul ci capitalismul) și absolut toate intervențiile au utilizat frecvent chestia cu „acest pămînt” intrată, din „Cîntarea României”, pînă și în „melodiile de muzică ușoară” ale fraților Grigoriu.

Prostituția cu limba la tribuna e de neiertat, mai ales cînd e practică de persoane care, de fapt, sint în stare să se exprime și decent. Trebuie să existe un sindrom al tribunei, care face din deștept prost. În Obor, cînd întrebî o preocupată: „Cîți cartofi scoți, țapo, la pogon?”, ea își dreghe glasul, se-ndreaptă de șale, se înalță de fund și glăsuiește: „De veacuri, pe acest pămînt, scoatem trei-patru căruțe”.

De la senator la senator

În stilul său apocaliptic — în introducere și final — și cu un ton de dare de seamă în S.R.I. — în textul care, evident, l-a fost furnizat — Adrian Păunescu, în „Totuși, iubirea” semnează un urlaș articol în care demască pe străinii veniți să ne jefuiască țara. Tînta atacurilor sale e, bineînțeles, echipa Petre Roman, cea care „a pus România pe butuci”. E citată aici și firma AIRTECH, din New Jersey care, împreună cu METAV S.A. a înființat

societatea mixtă AIRMET S.R.L. „Partea străină — scrie în tonul întregii sale demonstrații pusă sub titlul de mare distincție „Sictir, boieri!” — este reprezentată în organul de conducere de doi cetățeni americani, unul dintre aceștia fiind THOMAS LANTOS, senator republican de origine maghiară”. Acum, ca să înțelegi mai bine articolul lui Adrian Păunescu, fac precizarea că nu e vorba de Thomas Lantos ci de Thomas(Tom) Latzos, cetățean simplu american de origine grecească. Mai trebuie spus că și restul textului e tot atît de adevărat, cît de adevărat e și faptul că Tom Latzos ar fi senator, deci coleg de meserie cu Adrian Păunescu. Poate că senatorul român ar trebui să-și ceară scuze — Pardon, boieri! numai că nu obișnuiește. Dacă am venit cu aceste precizări nu e din cauză că vreau să „mă leg de Păunescu”, precum alți foști colegi, ci pentru că am fost în New Jersey chiar în primăvara lui '90, cînd cei doi americani — un român și un grec — au riscat agoniseala

lor cinstită în dolari ca să întemeieze în București o afacere onorabilă. Ei au dat de lucru la cîteva zeci de muncitori. Oare cum s-ar traduce românescul parlamentar „sictir” în engleză?

De la discipol la magistru

Ioan Gavra, absolvent de Universitate, crede că e potrivit ca să declare, la alegerea unui rector de Universitate în fruntea unei grupări politice — fie aceasta și Convenția Democratică pe care PUNR-ul o urăște cu sarcină de la Cotroceni încă de la naștere — că „Dacă Cioabă e rege, de ce nu ar fi și Emil Constantinescu președinte?”. Convenția, după Gavra, s-a manifestat ca o „caracatiță”

ideologică”. „În rest — zice fostul student referind la profesor — niște caricaturi politice, care n-au avut curajul să vină singure în fața electoratului”. Nu-l cunosc pe Gavra. Știu de la clujenii, care au trecut ca gazetari pe la „Viața studentescă” (și, fiindcă există selecție naturală, sint azi mari autori de publicații) că i se spunea cum i se spune și acum încă din junețe. Nu înțeleg însă cum un om care a trecut printr-o școală superioară poate să pună atita vehemență în injurătura școlii. Lui Gavra, cînd aude de carte, îi vine să scoată pistolul. Ca să nu mai spunem că „dacă Cioabă, e rege, de ce n-ar fi și Funar președinte”. Că doar Funar nu e colonel de PUNR, nu?

TUDOR OCTAVIAN ■

EVENIMENTE MICI

TUR
DE
ORIZONT

Elveția a tăcut și a făcut

sau stricăciuni ale aerului, apei și pământului. Este vorba de sistemul bancar. Ca să nu mai lungesc vorba, această țară performantă și paradoxală se numește Elveția.

De limbă germană și de limbă franceză deopotrivă, Elveția a scăpat de primul război mondial, a devenit refugiu cochet și confortabil al anitfasciștilor atunci când Hitler a strâns șurubul, apoi a scăpat și de cel de-al doilea război mondial, iar în anii care au urmat a evitat să se înarmeze nuclear, să intre în alianțe aflate în duel, sau să participe altfel decât cu sfatul în conflictele majore care au scurmat fața lumii.

Capitalistă până în măduva oaselor, nu și-a dat în pete ideologic. A tăcut și a făcut. Și a făcut bine că a tăcut, din moment ce tăcerea ei i-a asigurat un venit național demn de invidiat prin consensul comunității internaționale. În timp ce Răsăritul, unde comunismul a apus, se desface cu mitraliera în factorii primi, în timp ce războaiele se adâncesc și altele noi sînt gata să explodeze pe o hartă ce părea adormită, Elveția taie cupoane mai departe. Ea nu se tulbură nici cînd Belgia apropiată începe să prezinte frisoanele îndărătnice ale conflictului dintre flamanzi și valoni, nici cînd

Canada îndepărtată se bipolarizează francofon și anglofon, nici cînd agricultorii europeni bombardează cu injurături vameșii americani.

Într-o perioadă de deșirare a frontierelor, de transformare a unor federații în țări, a țărilor în regiuni și a regiunilor în provincii, confederația helvetică pune punctul pe i, cum a făcut-o și pînă acum, fiind larg deschisă lumii, dar stînd cu spațele la ea.

RADU BUDEANU ■

Buturuga Arafat

Nu-i vorba de o buturugă mică, în stare, în anumite împrejurări, să răstoarne căruța, ci de o buturugă mare, plină de noduri și de cioturi, care blochează cu totul drumul și ține carul în loc. Buturuga se cheamă Yasser Arafat.

Cînd s-au făcut liste de monștri ai istoriei, vii sau morți, au nimerit acolo alde Stalin, Hitler, Bokassa, Ceaușescu, Jivkov, Honecker, Kadar, Castro, Kim și alții, dar din ele a lipsit, de regulă, individul cu testemul pestriț și cu barba spirlichetă, șeful teroriștilor palestinieni, Yasser Arafat. Or, el își merită cu pri-

sosință locul pe aceste liste, întrucît prin ceea ce a făcut nu numai că a dus la pierderea unui foarte mare număr de vieți omenești, palestinieni și evrei, dar, prin prezența sa în fruntea O.E.P., constituie principalul obstacol în calea soluționării corecte și echitabile a problemei palestinienilor, a conflictului din Orientul Mijlociu.

Și aceasta fiindcă Yasser Arafat nu dorește încetarea războiului arabo-israelian, lui îi convine situația de acum, singura pe care o poate exploată, care-i permite să țiepe în gura mare că israelienii bat și omoară, că-i nimicesc pe palestinienii din teritoriile ocupate, că palestinienii trebuie să ducă pînă la capăt războiul sfînt etc. Arafat nu dorește realizarea, în cadrul convorbirilor care se desfășoară la Washington, a unui acord privind acordarea autonomiei pentru palestinieni, pe Arafat îl aranjează o intifadă perpetuă, numai aceea îi asigură lui poziția de lider al O.E.P.-ului, pentru a se putea plimba în continuare prin lume ca vodă prin lobodă și a trăi ca un bim-baș. Plus de asta, Arafat este, în ceea ce privește concepțiile lui politice, un sclerozat, un anchilozat, un om învechit, el aparține altei generații, altei etape istorice, altui ev politic.

Și mă tem că oricîte eforturi ar face și Yitzhak Rabin cu statutul său major, și palestinienii de bună credință, și alți arabi, oricît de tare s-ar implica și de aici înainte Statele Unite, în frunte cu noul prezident, Bill Clinton (care, ba a dat semne că ar fi proisraelian, ba i-a admonestat pe israelieni că trebuie să rezolve problema palestiniană), adevărata așezare a apelor arabo-israeliene în albia lor nu se va putea realiza decît după îndepărtarea de la conducerea O.E.P. a fosilei Arafat și venirea în acest post a unui om al zilei de azi. Sau, altfel spus, pentru a da cale liberă căruței arabo-israeliene trebuie înlăturată buturuga din mijlocul drumului.

RADU BUDEANU ■

ION D. GOIA ■

„Ne-ar fi tăiat și aerul...”

„Confruntarea a atins limita”, a declarat răsăpăcat BORIS ELTIN, în cadrul recentului Congres al Deputaților Poporului, care a adunat în aceeași groapă cu lei antipozii vieții politice rusești. Este vorba, evident, de limita de sus, peste care începe războiul civil, debandada socială, cutremurul economic de gradul nouă. De partea cealaltă a oceanului, Bill Clinton gîndește la fel. De aceea i-a și transmis lui Eltin o scrisoare, al cărei conținut a fost intens mediatizat și în care se relevă „sprijinul”, „simpatia” și „încrederea” viitorului președinte al SUA față de actualul președinte al Rusiei. ● Un avion ungureș, avînd montată la bord aparatură foto franțuzească, va survola ROMANIA, iar un avion românesc, dotat cu același gen de aparatură, va survola UNGARIA. Ambele operațiuni se vor desfășura la o strictă paritate, sub auspiciile „cerului deschis”, în vederea realizării unei revigorări a încrederii aeriene reciproce. Acțiunea „pămint deschis” este mai complicată și se complică mereu din cauza oamenilor politici, care evită aparatura foto în favoarea emoțiilor de grup. ● Domnul ION UNGUREANU, ministrul culturii și cultelor din Republica Moldova, fotografiază astfel realitatea macro-economică a țării: „Ne simțem pedepsiți cu fiecare prilej pentru că am îndrăznit să devenim independenți. Ni s-a închis conducta de gaze; dacă ar fi putut, ne-ar fi tăiat și aerul. Represaliile sînt atît de sălbătice, încît nu mai țin cont de nimic: au pedepsit cu această măsură nu doar populația din Basarabia unde tră-

iesc 450 000 de ruși, dar și pe cei 150 000 de ruși din Transnistria. Iată încă o dovadă că viața omului nu costă nimic în gîndirea imperială”. Cam multe dovezi pentru același adevăr. ● Libera circulație a persoanelor nu va intra în vigoare la 1 ianuarie '93, așa cum s-a stipulat cu optimism în documentul de creare a Pieței Unice Europene. Împotmolirea se datorează traficului de droguri. De curînd, la Londra, reprezentanții celor 12 nu au reușit, după trei ore de dezbateri în contradictoriu, să convină unde să se amplaseze sediul EUROPOLULUI. Fără sediu și fără rezultatele muncii acestui organism, nici frontierele nu se pot relaxa în măsura sperată. Asta e tot. ● CROAȚII s-au saturat de forța de protecție a ONU, pe care o consideră apatică. În consecință, la 1 martie anul viitor, căștile albastre vor trebui să decoleze spre alte zări conflictuale, unde, poate, vor acționa cu un sirg sporit. Pe de altă parte, ministrul iugoslav al afacerilor externe a avertizat țările arabe că livrarea de arme musulmanilor din Bosnia-Herțegovina „va atrage după sine o extindere, cu consecințe imprevizibile, a războiului”. ● Pe fondul deteriorării generale a situației din fosta Iugoslavie și a încordării în Kosovo și Macedonia, singurul mesaj optimist vine, culmea, din Belgrad. MILAN PANICI, actualul premier, s-a hotărît să candideze la președinție. El a declarat că „fără Milošević” toate se vor așeza, cumînți, la locul lor.

Speranțe cu certificat de proprietate

Și totuși, nu mă pot împiedica să mă gîndesc la Speranță.

Putem spera.

Trebuie. Ne-am așezat singuri sub un tăvălug nemicitor. Ne place să bocim. Visăm Apocalipsa. Facem greve. A foamei, de pildă.

Dar a speranțelor?

Puterea s-a antrenat în tehnica ancestrală grațios numită a îngrășării porcului la Ignat. Deși, săraci cum sîntem — vorba lui — Nichita — noi nu mai tăiem porcul, ci ideea de porc.

Opoziția a ales mai bune slogane (neavînd încă erori de administrație, e credibilă) și a apelat — fie și prin accident — la argumente exotice de convingere a prostimii. Campania electorală n-a început la Gura Beliei sau la Frecăței, ci în... America. Verbele s-au ascuțit în tocilării vest-europene „Îngerii albaștri” au schimbat Golful cu Bucureștii. Fetitelor le-a fost promisă ediția princeps a lui Michael Jackson. În locul biografiilor lui Maniu și Brătianu a apărut viața La Toyei Jackson. În lipsă de altceva, Primăria Capitalei ne-a oferit filmul „Instinct primar”.

Nu cunosc Severinul ce eliberează Certificatele de proprietate ale Speranței, dar mai că aș sta la coadă spre a obține și eu unul!

Un certificat oricît de modest tipărit, fie și pe hîrtie de dolari tip Letea. Pe hîrtia cărților de poezie românească (sau proză) ce nu mai apar. Pe orice. Pe scoarță de mesteacăm. Pe... piei! (Nu spun de pe cine jupuite).

Dar să-l avem la purtător pe certificatul nelineștii noastre creatoare.

Să-l arătăm cui?

Consulatelor străine? Interpolului?

Nici pomeneală. Să ni-l arătăm nouă, milioanelor de oameni ce compun poporul!

Fiindcă de la Burebista Rex la I. I. Brătianu (scuzați expresia) n-am produs numai himere.

Frații (nu știu cui) din presă vor să facă Tabula rasa cu valorile românești. Am fi mai mari, zic ei, peste industriile de nimicuri.

Așadar, Uzinele de Implementare a Afei în Gaura lui Acul. Combinatul de extracție și prelucrare a Pietrei Ponce. Sistemul energetic de drenare a Bătăturilor. Concernul Intercontinental „Vladimir Ilici”, producător de sticle de lampă. Platforma industrială „La pluta de candelă”. Centrul electronic de studii asupra brăcinariilor. Etc... etc...

Nu, domnilor și fraților, vin asupra voastră cu cărmida lexiconului și dovedesc prezența și mișcarea în istorie a marilor români ce își vor vădi și acum geniul. Neostoita osteneală. Harul.

Cred în binele Obștii.

Cred în mai binele oamenilor buni.

În oameni. În omenie...

GHEORGHE TOMOZEI ■

Eroii nu mai au loc nici în morminte

- Locurile de veci ale eroilor vindute, cruci furate și puse pe foc
- cimitire transformate în islazuri, maidane, depozite de gunoaie
- în loc de sprijin, întreprinderi și ministere oferă... minciuni

— Cum v-ați gîndit la o asemenea acțiune, domnule general?

— Încă de cînd eram în activitate, în Moldova. Trecînd într-o zi prin cimitirul în care este înmormîntată Elena Doamna, soția lui Cuza, am rămas uimit de starea în care se afla locul ei de veci. Apoi am văzut mai multe cimitire de eroi în paragină.

— Ne puteți da cîteva exemple?

— Uitați-vă la această fotografie. Este din cimitirul „Eternitatea” din Galați. Aici au fost înmormîntați 600 de eroi morți în '41—'42, pe frontul de est. Crucile le-au fost luate și puse pe foc, apoi locurile au fost vindute la diverși cetățeni. O singură cruce a mai rămas, cea din prim plan. Cealaltă este a celui care a cumpărat locul în care erau osemintele unui erou. Cimitirul militar Belu, unde între alți mari eroi se află și rămășițele pămîntești ale generalului Dragalina este într-o stare jalnică. Capela a fost transformată în depozit

de materiale. Cimitirul Crucea Nord Cincu, unde au fost înmormîntați eroi din 1916—1918 nici nu se mai cunoaște. A devenit izlaz. La Bacău, peste 2500 de oameni, civili și militari, răpuși de răni și de tifos în primul război au fost înmormîntați aci, cei mai

mulți în gropi comune. Numai la 7—8 li se păstrează numele. Odată cu crucile a dispărut și capela. Acum este maidan, se depozitează gunoaie. În comuna Bucșani, satul Racovița este un monument al eroilor. Unde credeți că se construiește biserica? Lîngă monument, parcă într-adins, s-a lăsat „sufoc”, cu toate că de la județ nu s-a dat aprobare. Acum trebuie mutat monumentul. Or monumentele eroilor sînt locuri sfînte.

— Ați dat mai multe anunțuri la radio, în presa scrisă, ziarul „Armata României” v-a publicat apeluri către cetățeni și instituții, să vă sprijine în această nobilă întreprindere. Care este rezultatul?

— Foarte slab. Nu știu, domnule, cum de ne-am răcit atît de mult, cum am devenit, parcă peste noapte, atît de răi, de indiferenți! Îngrijorător este că nu ne sprijină nici instituțiile guvernamentale. Cu excepția Ministerului Apărării Naționale, aproape

BIRUIT-A INSTINCTUL DE CONSERVARE...

Cu treizeci și ceva de ani în urmă, agențiile de presă transmiseau o știre despre o întâmplare caraghioasă și bizară totodată: încăierare în parlamentul turc. Presa din țările socialiste frățești a publicat informația cu titluri mari, ca pe minunea secolului, iar „Pravda” n-a scăpat prilejul să dea drumul la un comentariu în care să demaște „putreziciunea și uriciunea orânduirii burgheze, unde se pot petrece asemenea fapte abominabile și descalificante”. Acum, iată, asemenea fapte s-au petrecut chiar în parlamentul de la Moscova, spre amuzamentul întregului mapamond. Putem considera oare că din pricina pumnilor ce și i-au dat aleșii națiunii la actualul Congres al Deputaților Poporului din Rusia lucrările acestui for stau sub semnul bagatelei și ridicolului? Într-o oarecare măsură, da. Totuși, pornind de la faptul că până mai acum câțiva ani așa-numiții deputați sovietici nu puteau să facă altceva decât să înalte osanale preînțeleptilor conducători, putem trece bătaia din Congresul Deputaților de la Moscova printre pașii înainte ai democrației rusești.

Congresul, se știe, a avut drept țel declarat stabilirea de măsuri cu privire la mersul reformei. În fapt, el a fost o înfruntare fără menajamente între „novatori”, adepții reformei cu pași repezi, grupați în jurul lui Elțin-Gaidar, și „conservatori”, în frunte cu Hazbulatov și Rutkoi. Din punctul de vedere al structurilor puterii, a fost o bătălie legislativ-executiv. După cum, de asemenea, este cunoscut, după puciul eșuat din august 1991, Congresul a acordat lui Elțin puteri excepționale, trecându-se pe sine pe planul doi. Acum, același Congres urmărește să ia el puterea în Rusia, trecându-l pe Elțin pe planul al doilea.

Trebuie spus că în Rusia, spre deosebire de situația din celelalte țări socialiste, inclusiv România, parlamentul este moștenit de pe vremea comunismului, a p.c.u.s.-ului la putere, și el a fost croit astfel ca să slujească p.c.u.s.-ul. De aceea și există atât un „superparlament”, Congresul Deputaților Poporului, care se întrunește din cind în cind, cit și Sovietul Suprem, cărui îi este rezervată activitatea legislativă curentă. „Reformiștii” lui Elțin și Gaidar își dau seama de piedica imensă ce-o reprezintă pentru politică lor un asemenea parlament și ar dori să-l schimbe. Nostalgicii comunismului, dimpotrivă, țin cu dinții de el. Nu-i de mirare că în programul „Alternativei Democratice”, recent create de reformiști, alături de alte prevederi specifice (stipularea în Constituție a dreptului de proprietate privată, lărgirea preroga-

tivelor președintelui, accelerarea reformei, sprijin pentru guvernul Gaidar) este înscris și un referendum asupra dizolvării Sovietului Suprem și a Consiliului Deputaților Poporului, spre a se alege un singur parlament, și acesta corespunzător momentului, cerințelor de acum. Iată, în contrapartidă, și ce vor „conservatorii”: renunțarea la proprietatea privată asupra pământului, oprirea procesului privatizării, înghețarea președintelui, repunerea în drepturi a planului de stat, „aducerea la ordine” a fostelor republici uniunale. Și mai vor, desigur, menținerea actualului parlament, dar cu anumite „îmbunătățiri” în sensul arătat, de a dobîndi preponderența puterii, în dauna executivului. În asta a și consistat esența celor nouă amendamente constituționale propuse de conservatori. Șapte dintre ele se refereau în mod expres la plasarea executivului sub autoritatea parlamentului și ele au stîrnit dezbateri furtunoase. Simbătă, după cum se știe, Congresul Deputaților a respins o parte dintre aceste amendamente, printre care și pe acela care ar fi dat dreptul parlamentului de a hotărî numirea sau demiterea guvernului și a primului-ministru. Acest drept a rămas deci în continuare al președintelui. Datorită acestui fapt, mulți au considerat că la actualul Congres al Deputaților Poporului victoria a fost de partea lui Elțin.

În realitate, nu-i chiar așa. Conservatorii au marcat și ei destule puncte, de aici înainte executivul va trebui să concluzeze mai strîns cu legislativul. Se poate spune că s-a întâmplat și la Congresul Deputaților Poporului ceea ce se întâmplase cu cîteva zile în urmă la Curtea Constituțională cu procesul p.c.u.s.: lucrurile s-au terminat în coadă de pește. Înfruntarea dintre cele două tendințe a avut loc, ea a fost în general foarte dură și la un moment dat a degenerat în bătaie, dar, în linii mari, situația a rămas ca mai înainte. A biruit instinctul de conservare. Pentru că, în ciuda gălăgiei și a frazelor sforăitoare, părțile nu erau pregătite pentru o schimbare radicală, într-o direcție sau alta, și nu o doreau. O întoarcere la putere a „duriilor”, a „conservatorilor” ar fi echivalent cu o nouă revoluție din octombrie (secularizată, firește). Mulți oftează după așa ceva. Dar se opune un argument zdrobitor: dacă în 1917 rușii nu știau de ce sunt în stare, odată ajunși la putere, bolșevicii, acum, slavă Domnului, știu, au simțit-o cu toții pe pielea lor.

ION D. GOIA ■

TUR
DE
ORIZONT

P.c.u.s.

redivivus?

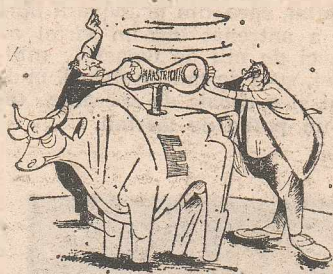
Interesul pentru „procesul p.c.u.s.” de la Moscova era, și în Rusia, și în străinătate, imens, întrucît toată lumea se aștepta la un rezultat tranșant, albă sau neagră, pentru Elțin sau împotriva lui Elțin, o a treia cale nefiind luată în considerație. Dar Curtea Constituțională a Rusiei a găsit tocmai această a treia cale, calea de mijloc, făcînd ca balonul curiozității să se dezumfle și totul să se termine în coadă de pește. După cum se știe, Curtea Constituțională a fost sesizată atât de bolșevici, care au reclamat ca nelegale decretul prin care Boris Elțin a interzis, în toamna lui 1991, partidele comuniste sovietice și rus, cit și de anticomuniști, care au cerut ca p.c.u.s. să fie declarat organizație ilegală și criminală încă de la înființare. Curtea amintită a găsit decretul „parțial constituțional” (în 9 puncte din totalul de 17) și „parțial neconstituțional” (în restul de 8 puncte). În esență, a fost recunoscută ca legală interzicerea activității forurilor superioare ale p.c.u.s., nu însă și a celor locale, iar ca patrimoniu, a fost considerată legală confiscarea doar a celor proprietați „care aparțin de drept statului”.

Că soluția este ambiguă, că ea reflectă grija membrilor Curții Constituționale (toți foști comuniști) de a nu se avea la cuțite cu nici una dintre părți, acționînd pe principiile giruetei și pendulului, se înțelege de la sine. Că procesul de la Moscova (la care Gorbaciov n-a vrut cu nici un chip să participe) a însemnat și un câștig foarte mare pentru istorie (și nu numai) prin scoaterea la iveală a unor date și documente privind crimele bolșevicilor este, iarăși, în afara oricărei discuții. Din punct de vedere strict politic însă, sentința Curții Constituționale de la Moscova conține în ea pericolul imens al refacerii partidului bolșevic din Rusia.

ION D. GOIA ■

Începe recreștinarea poporului român?

Printre multe „ciudățenii” apărute după Revoluție ca și supercile după ploaie, se înregistrează și fenomenul de propo-

văduire a învățăturii creștine în rîndul „păgînului” popor român. Tot felul de „celebrități” în domeniu fac eforturi susținute pentru a ne arăta Calea. Dacă nu ați auzit de Biserica lui Iisus Hristos a Sfinților din Ultimele Zile, vă informăm că ființează de peste un an în București și organizează slujbe religioase în fiecare duminică, între orele 10-12, la Liceul Industrial de Construcții nr. 23, sector 3.

Chiar este nevoie ca misionarii să ne răspundă la întrebările „de unde venim și încotro ne ducem”? Biserica creștin-ortodoxă nu are răspunsuri? (Brîndușa Nicolae).

toți ne-au întors spatele. Ne-au mințit. Or, eroii nu sînt numai ai armatei, sînt ai țării, înainte de toate. Am rugat conducerea Ministerului Transporturilor să ne elibereze abonamente gratuite pe calea ferată. Cîți sîntem?, o mîna de oameni, majoritatea pensionari. În trecut a existat Societatea Mormintele Eroilor, înființată în 1919, a R.A.T.B.-ului care a eliberat legitimații pentru călătorii gratuite cu mijloacele de transport în comun. Nu ni s-a aprobat. Și toată ziua sîntem numai pe drumuri. Suflăm de piatră. „Dați-ne dumneavoastră o idee, că n-avem bani” ne-a zis domnul Spiess. I-am propus să organizeze un spectacol pentru stringerea de fonduri necesare cinstirii eroilor. Și propunerea a rămas. Și totuși, în contul pentru acțiunea noastră, cont deschis la Banca Comercială a României, sucursala municipiului București, cu nr. 45, 1000 1241 s-au găsit oameni simpli, săraci, femei bătrîne, văduve de război care au depus cît au putut. Avem și o donație de 50.000.

— Aveți filiale în toate județele?

— Nu chiar în toate, fiindcă am întîlnit și oameni care ne-au întrebant: „Bine, bine, dar noi cu ce ne alegem din toată treaba asta?” Auzi dom-

nule, să vezi pînă și în actul de cinstire a eroilor o afacere! Ce impietate! Și noi care am crezut că o să găsim o mulțime de oameni de suflet care, dezinteresat, din pornire de inimă românească, să ni se alăture pentru a reamena-ja toate cimitirele și monumentele eroilor, pentru a fi trecute în fiecare biserică din țară și pomenite la slujbe numele lor, pentru a aduce la toate sărbătorile cununile de lauri ce le merită, fiindcă fără jertfa lor n-ar fi existat România!

M-am adresat parlamentului să mă lase să vorbesc, măcar o dată, să fac un apel către toată țara. Este imposibil să nu reușim să le redăm eroilor liniștea și cinstirea ce o merită după tot ce au făcut pentru noi. Doar fiecare are în familie, în neam, pe cineva care a căzut la datorie pentru patrie și care are dreptul la un mormînt și o cruce unde să pui o floare și să aprinzi o luminare măcar.

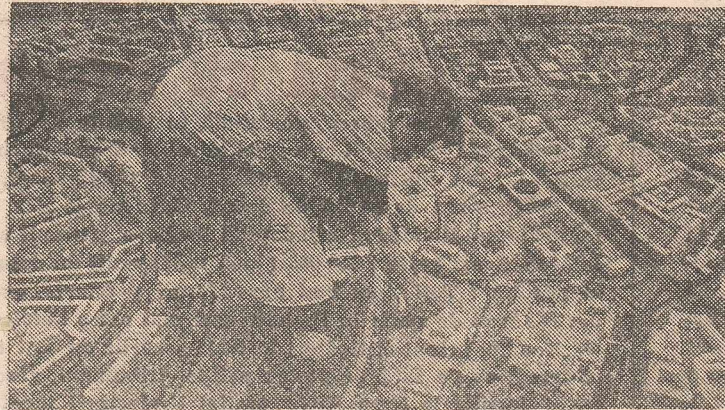
PETRE BANĂ ■

Pentru toți cei ce doresc să sprijine această nobilă acțiune, îi rugăm să se adreseze Comitetului Național pentru restaurarea și îngrijirea monumentelor și cimitirelor eroilor: str. Tache Ionescu nr. 1, etaj 5, ap. 17, cod 70154, tel. 659535.

Dresda și Leipzig își pregătesc intrarea în Europa

Cele două mari orașe din fosta Germanie comunistă vor cunoaște în următorii ani masive remodelări urbanistice. Concursul pentru validarea celor mai izbutite soluții

este în curs de desfășurare. Fotografia noastră vă prezintă una din machetele viitorului oraș Dresda, realizată la scara de 1:200.

MARTOR OCULAR LA INCINERAREA MAREȘALULUI ANTONESCU — ultimul episod

Am fost judecat și condamnat în lipsă

Deci, Emil Bodnăraș divorțase și se căsătorise cu o evreică. M-am dus acolo unde tînașă locuiește. Servitoarea mi-a spus că nu-i acasă decât doamna. Mare mi-a fost surpriza cînd, în locul doamnei pe care o știam, micuță, cîndă, a apărut o doamnă înaltă, îmbrăcată în mov. Sigur, păcatul m-a îndemnat să-mi exprim această nedumerire cu voce tare. Dna Bodnăraș s-a înfuriat foarte tare și m-a dat afară. Pe la ora două, m-a sunat dl Bodnăraș. Avea o voce foarte iritată. Mi-a reproșat că i-am jignit soția, drept pentru care trebuie să uit numele lui, casa și totul. Speranțele mele se mai spulberau odată.

După o lungă perioadă de zbucium și alergare, m-am angajat la Cooperatie, unde era șef Gheorghe Vasilichi. Mi-a dat postul de director al Casei de Pensii, după ce a fost la Petre Borilă de la c.c. La scurt timp am fost chemat la Tribunalul Militar pentru proces. Eram

pus sub o acuzație ciudată: „Ofițer periculos pentru armată”. Surpriza mi-a fost mare aflînd că am fost judecat și condamnat în lipsă, iar în documente figuram prezent. Mi-au dat cinci ani muncă grea. Am făcut recurs și mi s-a comutat pedeapsa la trei ani. Procesul s-a judecat la Curtea de Casație și s-a dat „dispoziție de rejudecare”. De data aceasta, Tribunalul Militar a trimis cazul la Tribunalul Civil. Ce se-ntîmplase? Doi lucrători de la Cooperatie, furnizori de lemne, au fost prinși furînd. Lî s-a intentat un proces și, ca prin minune, m-am trezit alături de hoți. Judecat ca fiind complicele lor! A fost pur și simplu o mascară. Dar cel mai greu a fost de-a lungul celor trei ani petrecuți la Văcărești. Aici, însă, am avut alături două personalități de excepție: dl Xenopol și Anton Dumitriu. Ne-a salvat credința lui Dumitriu în Dumnezeu. Și credința noastră în adevăr.

MARIA TIMUC ■

DEZVĂLURI

Un scandal uriaș: „Jocurile de întrajutorare”

● La o cifră de afaceri de miliarde de lei și milioane de dolari, există sute de mii de păgubași

Nu mai știu care umorist rus scria undeva că omenirea datorează toate invențiile binefăcătoare geniului anglo-americanilor. Poate avea dreptate. Cu mulți ani în urmă, un american filantrop a inventat o metodă ultrarapidă de a deveni milionar: Trimiteți-mi — zicea omul, într-un anunț dat în ziarele „alea” de la ei — un dolar și eu vă voi spune cum puteți deveni milionari. Ei, bine, americanul ăsta cu cap de inventator a primit cite un dolar de la citeva milioane de concetățeni de-ai lui, interesați de problemă.

O fi America mare, dar grădina lui Dumnezeu e și mai mare. Inventatorii noștri nici n-au apucat bine să preia critic ideea americanului cu pricina, că au și dezvoltat-o creator, bombardându-l și concetățenii cu oferte și mai și. „Dați-ne o mie sau cinci mii sau en-șpe mii de lei — au zis ei — și, peste un timp, noi vă dăm de cinci, de zece sau de en-șpe ori pe-ati”. Frumos, nu? „Depuneți — ne imbie un ziar — o mie de lei în contul nostru și noi vă vom da (fix — n.n.) 3 125 000 de lei. Circuit închis. Asigurăm participanți”.

La Ploiești, moda jocurilor de întrajutorare a venit mai greu, dar s-a impus rapid. Pe parcursul a două-trei luni, din martie până prin mai-iunie, „organele în drept” au autorizat „în galop” înființarea și funcționarea caselor de joc, înscriind în circuitul economic, cu acte în regulă, 110 firme specializate în înmulțirea filantropică a banilor. 110 !!

Filmul evenimentelor

Se spune că funcționarii Camerei de Comerț și Industrie din Ploiești ar fi refuzat, inițial, să avizeze favorabil înființarea societăților comerciale al căror obiect de activitate declarat era organizarea așa-ziselor și, de acum, celebrelor „jocuri de întrajutorare”. Până la urmă, după un adevărat război al hîrtiilor de toate felurile și pe mai multe fronturi, ei au cedat; jocurile au primit „undă verde”.

Odată pornite, ele au dobîndit o formidabilă priză la public! Mai întîi zeci, apoi sute și, în final, mii de oameni au luat cu asalt ghișeele oficiilor poștale din oraș, expedind pe adresa caselor de joc mandate cu diverse sume de bani, fiind atrași de mirajul înmulțirii lor rapide și fără efort. Ei, un pic de efort era necesar, totuși: trebuia să te scoli cu noaptea-n cap, ca să prinzi un loc bun la coadă! Ca pe vremea împușcării la carne, lapte și „derivate”. Dar ce satisfacție să auzi că Cutare sau Cutare a cîștigat!

Funcționarele Poștei nu mai pridideau cu înscrisurile. Lucrau, biete, și peste program! Toate sacrificiile lor au fost zadarnice. Nu mai făceau față. Există, însă, un leac pentru orice neajuns. Pentru a simplifica lucrurile, ocolind traiectul cam prea sinuos al trimerilor poștale, mai mulți patroni au inaugurat sistemul depunerilor directe. Cozile s-au mutat imediat la birourile de primire din cadrul firmelor. Venea omul, aștepta ce aștepta, își lăsa banii, își lua chitanța și pleca acasă fericit sau, cel puțin, împăcat cu sine: depusese! De acum, de pe o zi pe alta, trebuia să vină și cîștigul. Unora le-a și venit; altora, ca — un făcut, nu. Lanțul se rupea pe undeva. Ceva scîrția.

Cam pe la mijlocul verii, o undă de îndoială s-a strecurat pe nesimțite în inimile participanților ocolii de noroc. Dacă toată chestia asta este o păcăleală?! Febra participării și bucuria as-

CUTIA CU ZVONURI

● O listă de subscripție, aflată în posesia noastră, atestă că 198 de „contribuabili” benevoli au vărsat în contul societății comerciale AUTENTIC — S.R.L., din București (str. Minăstirea Căldărușani, nr. 8A, sect. 1, tel. 617.70.89), suma de 14 050 de dolari. Gura lumii zice, însă, că, de pe raza municipiului Ploiești și a județului Prahova, patronii caselor de joc pe valută au strins peste 2 000 000 (două milioane!) de dolari. ● Îi știți p-ăia de la ROLEX? Toți și-au luat mercedesuri și televizoare color și acum și-au deschis post de radio la Prahova (cel mai mare hotel din Ploiești — n.n.). ● „Dom’le, primii cîștigători la toate jocurile au fost tocmai ăia cărora noi le cerem să ne facă dreptate: poliția, tribunalul, garda financiară, ăia de învîrt hîrtiile la Casa Albă” (sediul Prefecturii județene și al Primăriei Ploiești — n.n.). ● „De ce, domnule, în alte țări, treaba asta merge, de zeci de ani, și la noi nu?” ● Ai citit, mata vr’un regulament de la ăia?” ● CARUSEL-ul continuă plățile. ● „SIB s-a dus dracului, la București”. ● „QUATRON dă banii!” ● „ARCOS s-a întrerupt într-o cutie poștală (!)” ● „MARI (MARY ?) CONSTANT e în proces. ● „Pe GEMINI-BĂLAN l-au bătut țiganii. Casierii lui plătesc direct din mașină (!)”.

teptării s-au transformat brusc într-o furie contestată vitriolantă. Hoții! Ne-au luat banii! Vrem banii noștri înapoi! Sediile cunoscute ale firmelor specializate în jocuri au fost luate din nou cu asalt. De data asta, însă, asediatorii nu mai aveau răbdarea îngrășată de la depuneri. Își revendicau, vociferînd zgomotos, dreptul lor la banii lor. Vociferările au degenerat rapid în forme violente de contestare.

iar alții au început să restituie depunerile, declarînd închis jocul. În fine, cei mai „realiști” au tras obloanele, disparînd pur și simplu de pe firmamentul afacerilor. „Realistii” au pus capac trebi. Spiritele s-au încins din nou pînă la incandescență. „Contribuabili” au pornit în marș spre Prefectură, cerînd autorităților să le facă dreptate. Onorabilitatea tuturor instituțiilor statului implicate în aviza-

SENZAȚIONALĂ SONIA

Sonia. Sonia Ceașu doarme și ea acolo, sub pază, noaptea ● Sonia și-a cumpărat cinci mașini și trei case, plătiind pentru una dintre ele, de pe nu știu ce stradă, 20 de milioane ● Toți angajații Soniei și-au cumpărat mașini ● Casierii Soniei plăteau peste rînd, dacă erai „atent” — o „atenție” și-a băgat banii în jocurile ei! ● După unii, Sonia este acum în pușcărie, după alții ar fi fugit în America. Cei mai mulți spun că ar fi în arest preventiv și că dă banii înapoi ziua și

doarme și ea acolo, sub pază, noaptea ● Sonia și-a cumpărat cinci mașini și trei case, plătiind pentru una dintre ele, de pe nu știu ce stradă, 20 de milioane ● Toți angajații Soniei și-au cumpărat mașini ● Casierii Soniei plăteau peste rînd, dacă erai „atent” — o „atenție” și-a băgat banii în jocurile ei! ● După unii, Sonia este acum în pușcărie, după alții ar fi fugit în America. Cei mai mulți spun că ar fi în arest preventiv și că dă banii înapoi ziua și

timplare ● Sonia a fost /este mină-n mină cu toți „grangurii” ● Sonia i-a „uns” pe toți ● Jocul Soniei e cel mai serios ● Casa Soniei a fost devastată de țigani ● Sonia merge mai departe ● Sonia trebuie tăvălită-n smoală, tăvălită-n fulgi, plimbata prin oraș și trasă-n teapă! ● Sonia e deșteaptă ● Pe timpu’ lu’ nea Nicu, Sonia a fost condamnată pentru delapidare ● Sonia traversează un mic declin temporar.

Mulți dintre patronii jocurilor și dintre angajații lor au fost înjurați, scuipați, bătuți, băgați în spital. Fără intervenția poliției, „manifestările spontane de simpatie” s-ar fi terminat, poate, și mai rău.

Sensibilizați de „argumentele” aruncate în luptă de participanți, patronii caselor de joc au mai slăbit un pic șurubul. Unii au accelerat ritmul plăților,

rea înființării și în supravegherea derulării sistemelor de joc a fost pusă la îndoială. La tribunal au început să curgă plîngerile. Poliția a început cercetarea fraudelor comise de patronii și angajații caselor de joc.

Acum, toată lumea așteaptă cu înfrigurare deznodămîntul acestui uriaș scandal, care, din primăvară pînă în iarnă, a antrenat într-un vîrtej amețitor zeci de mii de oameni, miliarde de lei, sute de mii de dolari, multe pasiuni și o droaie de speranțe topite într-un potop de lacrimi.

În atenția Poliției și Procuraturii

Afaceri cu otravă la Focșani

● Nu se umblă cu forme legale, ci cu... cianură!!

În perioada 25 mai — 23 iulie a.e., o comisie împuternicită de prefectura județului Vrancea a verificat situația deșeurilor toxice de pe raza județului. Urmare a controlului, la „COMAT” SA Vrancea (fosta BJATM) s-au descoperit 28,5 tone de ferocianură de potasiu și 758 kg cianură de potasiu, importate din URSS și RDG în anii 1988—1989. Marfă care se vindea — după ce se vopseau butoaiele și se puneau alte etichete — în RFG și Belgia. Proprietarii au fost întreprinderile de comerț

exterior Danubiana, Carpați și Chimica. La BJATM se țineau în custodie.

În 1991, vechea conducere a BJATM-ului a fost schimbată, prin forță, de personal. Cei ce au urmat au rămas stupefiați cînd au aflat că, într-o magazie a bazei, se găsește asemenea substanțe toxice. A durat ceva timp pînă să dea de adevărații proprietari, care după revoluție au devenit „Mondexim” (fosta ICE Carpați) și „Romferchim” (fosta ICE Chimica). Pînă la clarificarea problemei, s-a dispus sigilarea res-

pective magazii. Ambiguitatea proprietarilor în lămurirea adevărului s-a manifestat prin netrimiterile „actorilor de garanție” la Agenția de Supraveghere și Protecția Mediului Focșani. Prinși în vîrtejul evenimentelor, să fi uitat proprietarii de marfa lor — produse care se vindeau cu 1700DM/tona — sau au lăsat-o să i se piardă urma? Știm destul de bine cine se ascundea în spațiile întreprinderilor de comerț exterior!

Ferocianura de potasiu a luat drumul firmei „Bayer” și al altei firme germane, iar cianura de potasiu a ajuns la „Electroputere” Craiova. Pentru documentare ni s-a dat, la ASPM Focșani, dosarul; doar să-l citim, fără a avea posibilitatea transcrierii. În schimb, am fost îndrumați către Ministerul Mediului, pentru a vedea răspunsul oficial transmis prin Scrisoarea nr. 1487/24.07.1992. La minister am rămas dezamăgiți: doar ferocianura de potasiu

figura într-un tabel, în rest nici urmă de documentele pe care am avut posibilitatea să le văd la Focșani!

La „Mondexim”, am discutat — în hol! — cu economistul Floarea Vulpescu. Domnia-sa nu mi-a pus la dispoziție nici un document referitor la ferocianură și m-a asigurat că nu este nici un motiv de îngrijorare, deoarece marfa a fost conservată foarte bine. Și că instituția a fost destul de mulțumită de achiziționarea și vînzarea acestui produs. De ce a fost uitată atîta timp? Dînsa nu știe, că este nouă în unitate! Numai păcatele sînt vechi, dnă Vulpescu.

Totuși, cum rămîne cu Decretul nr. 466/79 și cu autorizațiile care trebuiau date de Ministerul Sănătății, Mediului și cu înscrierea la Direcția județeană de poliție? Poate aude cineva și ne dă un răspuns la obiect.

ION RUSU ■

Autorizarea acestor „jocuri” = forțarea legilor

- Statul poate fi chemat în instanță ca „debitor moral”;
este opera experților de la camerele de comerț

Pentru clarificarea aspectelor economice și juridice ale „afacerii”, am stat de vorbă cu domnii FLORIN PETRACHE și PAUL CIUDIN, care și-au exprimat punctul de vedere expus mai jos.

Ceea ce ne interesează pe noi este, însă, fondul problemei, pe care îl formulăm astfel:

CUM AU FOST CU PUTINȚA „JOCURILE DE INTRAJUTORARE”?

Din punct de vedere juridic, relațiile instituite între oricare dintre participanți și societatea comercială care organizează un astfel de joc au caracter contractual. Deoarece conținutul acestor contracte nu este expres reglementat prin norme de drept, ci este stabilit de părți, ele fac parte din categoria celor cunoscute în literatura de specialitate sub titulatură generică de contracte nenumite; bineînțeles, cu condiția ca ele să fie valabil încheiate.

În principiu, un contract este valabil încheiat dacă sînt îndeplinite patru condiții de fond: 1. să existe consimțămîn-

multe, dar n-a fost în stare să inventeze o afacere perfect legală, care să aducă un profit de 900% (nouă sute la sută!) în interval de o lună. S-ar putea și asta, vă va spune, cu condiția să fie vorba de trafic cu arme, cu droguri sau altceva asemănător.

ÎN CONCLUZIE: contractele de „intrajutorare” sînt fie licite și imposibil de îndeplinit, fie posibile, dar realizate prin mijloace frauduloase.

Se poate întîmpla ca, prin statutul lor, societățile comerciale organizatoare să condiționeze efectuarea plăților cuvenite ca premii de continuitatea jocului. În aceste condiții, este clar că banii vîrșăți de participanți în contul organizatorului nu le mai pot fi returnați nici măcar în proporție de 1:1, pentru simplul motiv că ei au intrat deja în buzunarul fericitelor cîștigătoare (excludem — cum spuneam — de la bun început favoritismele și procedurile frauduloase de orice fel în desemnarea acestora). Deci, în condiții de funcționalitate optimă, un milion de participanți vor cîștiga, iar nouă milioane vor pierde! Că banii duși pe apa simbetului reprezintă adesea economiile de o viață ale unor oameni bătrîni și bolnavi, ce mai contează!

Corect interpretat, chiar și numai fragmentul citat din articolul 968 Cod civil ar fi fost suficient pentru ca „jocurile de intrajutorare” să nu fie autorizate!

tul neviciat al părților, adică liber și nesilit; 2. părțile să posedă capacitate contractuală; 3. scopul (cauza) contractului să fie real(ă), licit(ă) și moral(ă), și 4. obiectul contractului (prestațiile reciproce la care părțile contractante se obligă) să existe, să fie posibil, să fie licit și moral, să fie determinat etc.

Presupunem că, în cazul jocurilor de intrajutorare, primele trei condiții sînt satisfăcute. Ne oprim la cea de-a patra condiție, obiectul contractului, care desemnează prestațiile la care se obligă reciproc părțile contractante.

Într-un joc de intrajutorare, participantul se obligă să depună o sumă oarecare de bani, să zicem zece mii de lei, iar organizatorul se obligă, la rîndul lui, ca după o perioadă de timp să-i restituie, să zicem, de zece ori suma depusă. Pentru prestația sa, organizatorul își ia dreptul de a reține un comision de cinci mii de lei. Juridic vorbind, în relația astfel constituită, participantul este debitor (trebuie să dea) pentru suma de zece mii de lei și creditor (trebuie să primească) pentru suma de o sută de mii de lei; la rîndul lui, organizatorul este debitor pentru suma de o sută de mii de lei și creditor pentru suma reprezentînd comisionul convenit, respectiv cinci mii de lei. Acestea ar fi prestațiile reciproce care formează obiectul contractului.

În spiritul celor de mai sus, se observă că mecanismul care întretine jocul — sumele depuse de nouă participanți revin celui de-al zecelea — poate continua fără întrerupere numai cu condiția ca populația României să fie indefinit mare; altfel, în cel mult șapte cicluri, în cadrul unui singur joc, este epuizat întregul număr de plători potențiali. Un milion vor fi premiați, iar nouă milioane vor rămîne cu buzele umflate; pentru un al doilea milion de premiați, ne trebuie plători de peste graniță! Ar mai fi o posibilitate, spre care s-au orientat, de fapt, cele mai multe dintre societățile comerciale organizatoare, și anume ca banii ce le intră în casierie să fie investiți în afaceri foarte rentabile, iar premiile să fie acoperite din profitul obținut — și asta într-o lună, cel mult!

Întrebați orice specialist în economie. Vă va spune că geniul uman a reușit

Cercetările Poliției îi pot viza numai pe cei care au dat și au primit premii ÎN MOD PREFERENȚIAL. Toți cei premiați conform regulamentelor „caselor de joc” își păstrează drepturile nealterate, pentru că ei și-au încasat legal banii, de la societăți comerciale legal constituite, validate prin hotărîri judecătorești.

Dar ce se va întîmpla cu cei care au dat bani și nu au primit nimic?

Prin reprezentanții săi îndreptățiți, statul a autorizat înființarea și funcționarea jocurilor de intrajutorare. A devenit, astfel, cel puțin debitor moral. Pentru că „(...) statul își face simțită prezența la înființarea persoanelor juridice prin investirea unor organe ale sale cu prerogativa autorizării înființării, cu care ocazie se verifică nu numai legalitatea, ci și oportunitatea (subl. n.) creării unor subiecte colective de drept; (...) participarea statului la înființarea persoanelor juridice este menită să asigure (...) respectarea principiului fundamental (subl. n.) al dreptului civil, care este principiul imbinării interesului individual cu interesul general”.

Conform articolului 23 din Legea nr. 31/1990, „președintele instanței, primind

cererea de autorizare (...), cere avizul camerei de comerț și industrie (...) în ce privește utilitatea societății, onorabilitatea fondatorilor, și, după caz, a asociaților”. Știm că, în ultimul timp, „experții” funcționari ai camerelor de comerț refuză eliberarea unor avize favorabile pentru înființarea jocurilor de intrajutorare. DE CE ABIA ACUM?! A fost nevoie de un scandal de proporții naționale pentru „a-și regăsi” competența?!

1) Gheorghe Beleiu — Drept civil român, Casa de editură și presă „Șansa” S.R.L., București, 1992, p. 144.

2) Gheorghe Beleiu — op. cit., pp. 357—358.

Se așteaptă, deci, o rezolvare. La Poliție, se înregistrează zilnic zeci și zeci de plîngeri; s-au adunat pînă acum peste zece mii! Mulți petenți vor să li se facă dreptate pe loc. Cum? Cîți oameni îi trebuie numai pentru a verifica temeinicia acestor reclamații? Mai mult, cadrul legislativ actual, admițînd că plîngerile vor face obiectul unor dosare ce vor fi înaintate instanțelor de judecată, nu permite rezolvarea imediată a cauzelor. Pentru aceasta, justiția are nevoie de un act normativ specific, adoptat în regim de urgență de Parlament. Dar și așa, cit timp ar trebui pentru judecarea unui număr estimativ de trei-patru sute de mii de cauze? Cit timp ar trebui pentru aplicarea hotărîrilor date? Cum se vor executa aceste hotărîri, dacă societățile implicate sînt în indisponibilitate de plăți?

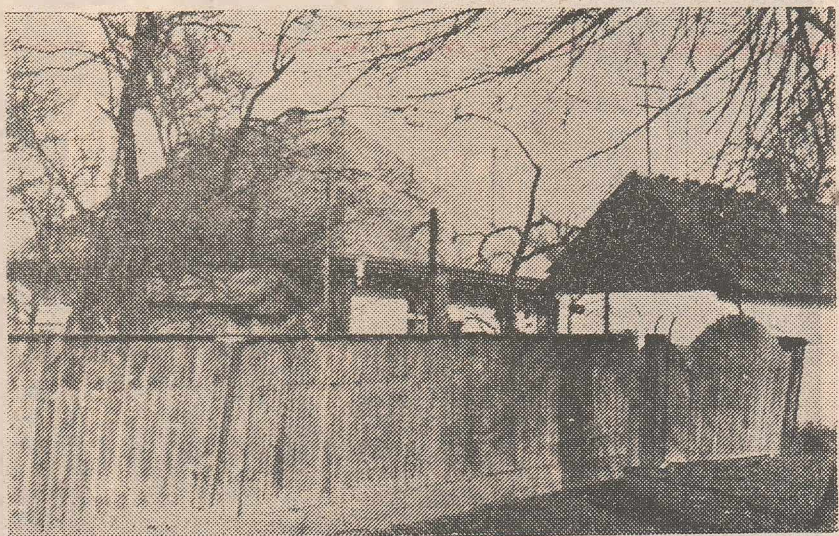
Răspunsul la toate aceste întrebări nu poate fi o simplă ridicare din umeri. Pe de altă parte, nimeni nu trebuie să-și facă singur dreptate. Și atunci? Trebuie să ne modelăm din nou comportarea după principiul „răbdare și tutun”? Pînă una-alta, așa se pare.

Pagini realizate de MARCEL APOSTOLESCU

Ucis de securiști pentru a i se lua casa

Revenim asupra dramaticei relații, publicate în numărul trecut al revistei noastre, sub semnătura succedanului Petru Mihailovici. În 1947, un oarecare Cora Filaret, fost prim-secretar al raionului Itcani, sîrind în sprijinul cumnatului său, Vlad Panteimon, ce deținea în mod abuziv casa medicului Vlad Constantin, organizează un proces politic, arestînd și condamnînd toți frații, cumnații și nepoții proprietarului legal al imobilului. Unul dintre aceștia, Toader Vultur, tatăl celui care trebuia să primească prin donație locuința în cauză, a fost ucis mîselește în beciurile securității. Fotografia trimisă de corespondentul nostru îl prezintă pe Toader Vultur în zilele de tihnă și liniște creștinească, în mijlocul familiei sale numeroase.

Cei care pot oferi date despre domiciliul sau destinul celor doi asasini, precum și alte date în legătură cu oribila crimă, sînt rugați să ne scrie la redacție.

SOCIAL

Miniconcernul „Europa” — de la

o modestă „Consignație”,

la o rețea de magazine

Cum se fac milioanele?

• O familie rulează într-un an un miliard patru sute de milioane lei.
Dar viața de milionar nu e deloc plăcută și ușoară. Grijile sînt mai multe decît bucuriile. Așa, cel puțin, pretind patronii „Europei”

— După doi ani și jumătate de experiență, cred că puteți, doamnă Petronela Salitră, să dați o definiție a femeii de afaceri.

— Afacerile te învață să nu mai fii numai femeie. Pe măsură ce m-am izbit de greutăți, am început să-mi țin nervii, să nu mai reacționez ca orice femeie — să dau răspunsul pe loc, indiferent ce spun, am început să mă gîndesc înainte. Am avut zile în care n-am putut să mă abțin și am plins chiar la birou. Pentru o femeie de afaceri nu e bine, pentru că se nasc tot felul de întrebări și îndoieli la cei din jur. În clipa cînd eram foarte supărată, îl sunam pe soțul meu și-i spuneam: „Gata, nu mai fac, nu mai vreau, de mine rămîn acasă!”. Ei, asta nu se poate. E o chestie de 5 minute! Nu pot să rămîn de miină acasă, cînd am atîția oameni în spate. Trebuie să te gîndești la ei, să-i înțelegi, deși ei nu se gîndesc niciodată că ești și tu om, că ai neliniștile și îndoielile tale, că ai necazuri. Nu-mi rămîne decît să le adun în sufletul meu.

— S-au adunat multe?

— A, nuu!... Că-l mai prind pe soțul meu cînd sînt adunate, mă descurc și-i zic!

— Ce anume?

— De toate! Că n-are grijă de mine, că nu-l interesează... Și el zice: „Dacă ești deșteaptă, te descurci!”

— Dar nu credeți că soțul ar trebui să fie nemulțumit? Presupun că sînteți tot timpul plecată la firmă și nu prea puteți să vă arătați o soție grijulie.

— Asta nu e o problemă, pentru că la început am plecat amîndoi la drum. El a avut ideea în mai '90 să deschidă o consignație. Dar cum n-a vrut să renunțe atunci la avocatură, că nu eram siguri dacă vom reuși în afacerea asta, el era cu ideile, iar eu trebuia să le materializez. De fapt, el conducea totul și nu dormea nopți în șir. E, însă, obișnuit, pentru că înainte de a practica avocatura a lucrat în

Politie. Pentru mine a fost foarte greu, avusesem un cu totul alt program. O vreme am lucrat la „Centrala mătăsii”, dar apoi am întrerupt și pentru copii, dar și pentru că nu-mi plăcea, era prea puțin pe lîngă ce puteam eu să fac. Să plec de la 7 la condică, cu birocrația care era, cu tot felul de șefi incompetenți pe care trebuia să-i suport, pentru o leafă de nimic... Soțul meu a ris și mi-a spus într-o zi: „Mă costă mai mult fardurile și ciorapii dacă te duci. Mai bine stai acasă”. Eram mai utilă așa.

— Înțeleg că ați fost o soție răsfățată.

— Da. Soțul meu cîștiga bine și am avut întotdeauna ce mi-am dorit. N-am fost numai eu, erau și altele răsfățate, dar se ascundeau, pentru că era chestia asta, să spui „Vai, n-am bani!” Nu era chiar așa, dar avînd în vedere funcțiile soților, se gîndeau că e mai bine să tacă. Eu nu m-am plîns niciodată de bani. Acum mă plîng, dar de banii de investiții! Aș vrea, de pildă, să am 10 milioane, și nu-l am. O să-i am peste o lună, dar nu-i am acum. Dar m-am mai învățat să renunț. Îmi place foarte mult să mă aranjez, să fiu elegantă, îmi plac lucrurile sofisticate, bijuteriile. Dacă înainte nu puteam să renunț la o haină de blană, acum, cînd intervine o cheltuială pentru firmă, renunț la haină. Nu mai am prioritate nici cînd îmi fac o rochie.

„Dacă îmi iau ceva din magazin, plătesc ca toată lumea”

— Cine poate crede așa ceva? Sînteți patroana Casei de modă „Europa”!

— Dacă vreau să-mi fac o rochie, trebuie să merg în secție, să văd dacă nu sînt programate alte cliente. Am

rochii foarte frumoase, dar fac parte dintr-o colecție și nu pot s-o descompun. Trebuie să văd dacă mai există material, să-mi fac și eu una. Iar dacă merg în magazin, plătesc ca toată lumea, pentru că nu vreau să fac încurcături în gestiunea nimănui. Iar dacă rămîn datoare, îi cer soțului meu. De la el iau pentru cheltuielile mele, iar el îmi zice: „Cum, faci economii de la firma ta?” De fapt... cam așa fac. Dar nu ca să-i adun. Noi n-avem bani în casă sau în conturi. Totul este investit. Am început cu Consignația „Europa”, de lîngă Piața Matache. Acolo fusese o veche magazie a ICRAL-ului, din care am scos 6 containere de gunoarie și am construit primul magazin. Am investit 400 000 lei, pe care-i împrumutasem și am riscat niște idei. A fost o avalanșă de oameni la care nu ne-am așteptat. Toți mergeau atunci în Turcia și veneau cu marfă pe care, în loc s-o mai vîndă la colțul străzii, o depuneau, în mod civilizat, la noi, în schimbul unui comision de 15 la sută.

Dia primii bani cîștigați ne-am cumpărat un calculator, ne-am făcut un program și am început să lucrăm pe el. Tot ce-am cîștigat am investit. Am cumpărat o casă în Viilor și am transformat-o în magazin, o casă în Dimitrov, pe care am făcut-o boutique, am luat un teren pe care am construit supermarket-ul din Witting. De la „Europa — Consignație”, soțul meu a făcut altă firmă, „Europa — Standard”, societate mixtă româno-algeriană, care se ocupă de en gros, construcții, import-export. Sîntem reprezentanții firmei Hankel de cosmetice din Austria. Pe urmă, din beneficii, am cumpărat actuala clădire a casei de modă. Aici era o hală veche, soțul meu a făcut mai întîi un restaurant, dar apoi mi-a cedat mie spațiul, pentru a-mi împlini visul: casa de modă. Mi-am do-

De cînd sînt milionară dorm pat

rit-o dintotdeauna.

— Vă considerați în primul rînd creator, sau femeie de afaceri?

— Moda nu este încă o afacere la noi și nu va fi o bună bucată de ani. Investițiile au fost foarte mari și e nevoie de timp pentru a le amortiza. Casa de modă nu este pentru mine decît o plăcere a mea, nu o afacere. Financiar, trebuie să mă ajute soțul meu și de multe ori mă ceartă.

— Dacă am înțeles bine, înainte nu vă certa.

— Așa e, dar acum avem discuții. Dacă ne auzeam, duminica trecută. Totul pornește de la afaceri. Cînd s-uită la bilanț, zice că trebuie să am beneficiu mult mîi mare, iar eu îi arăt că am cheltuieli. Și-mi spune mereu că dacă el nu mă ajută, dau faliment. Eu mă supăr și promit de fiecare dată că nu mai apelez la el, dar, de fapt, știu că are dreptate și, pînă la urmă, primesc observațiile, pentru că m-a învățat multe.

„Noi am renunțat cu totul la viața de familie”

— Deci din punct de vedere al familiei, nu-i nici o fericire să fii milionar?

— De loc! Noi am renunțat cu totul la viața de familie. Sînt zile întregi cînd nici nu ne zărim, iar seara vom nim atît de obosiți, încît nu mai avem puterea să vorbim. De cînd ne-am privatizat n-am avut nici o zi de concediu, nici un week-end, nimic! Sîmbătă după-masă și duminică eu spal cîte 11-20 de cămăși, fac gospodărie, iar duminică pleacă la firmă. Mă plîng că nu am mai scoate nicăieri, că nu-l mai interesează decît firma și-l ameninț că al să renunț. Dar, a doua zi, o luăm de la capăt.

— Nici cu copiii nu prea văd cînd puteți sta.

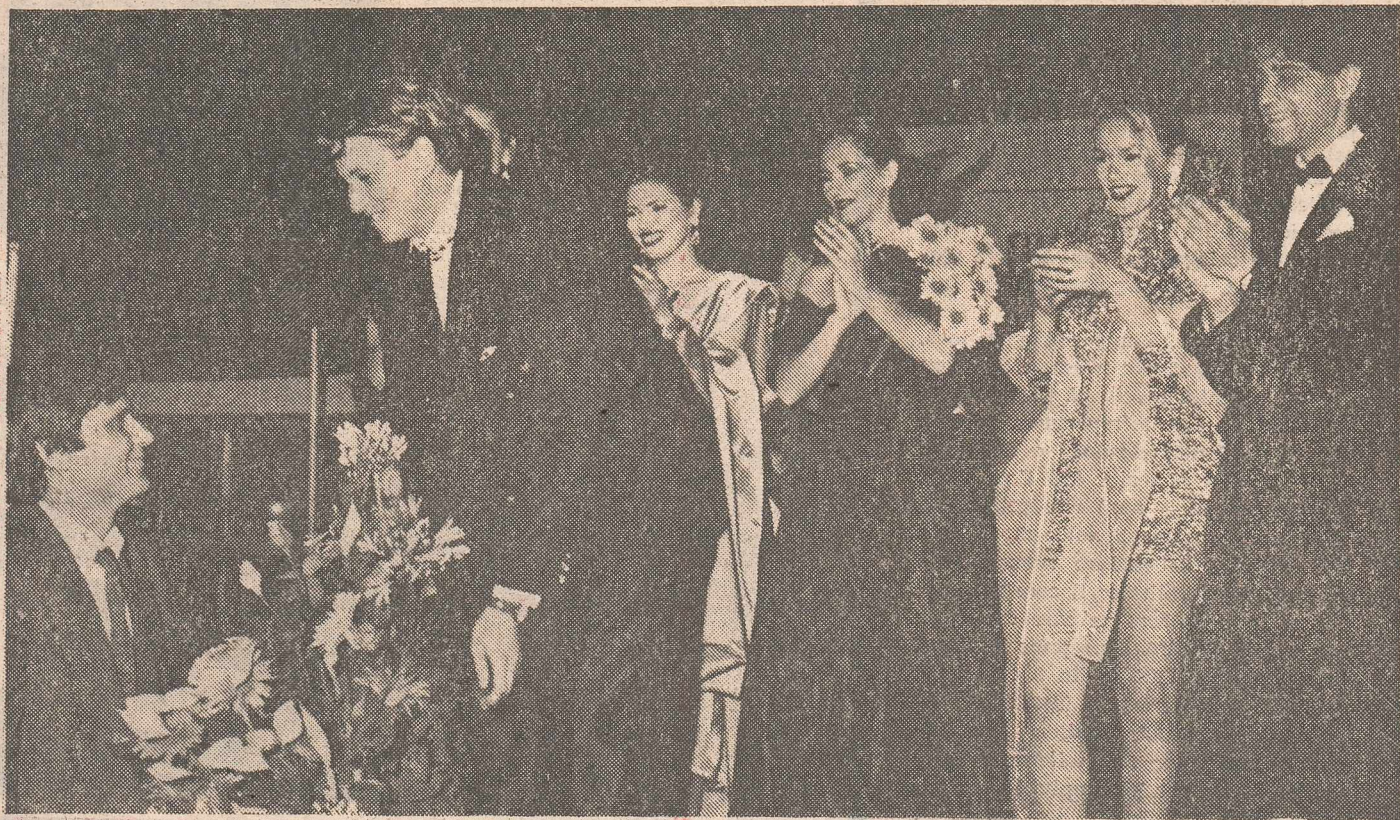
— Sigur, nu mai e ca înainte, cînd discutăm despre problemele lor, de cărțile pe care le citeșc, de învățatură... Dar sînt acum destul de mari și se descurcă singuri. Lucian este în ultimul an la Școala superioară de Comerț de la Sibiu și eu aș vrea să fac și Academia militară, dar el nu vrea. Deocamdată! S-o fi săturat după 4 ani de liceu militar și alți 3 de școală superioară, să ducă o viață cazonă. Mă gîndesc, însă, că e băiat și va avea responsabilitatea unei familii. Deși ai să-l ajut, nu vreau ca el să se bazeze pe mine. Trebuie să învețe să prețuiască banul muncit de el. Cristina este în clasa a XII-a la Liceul sanitar și vrea să facă, probabil, medicina.

— Nu vă gîndiți să-i pregătiți pentru firmă?

— Nu știu încă dacă au aptitudini necesare. Deocamdată, vînzîndu-ne pe noi atît de obosiți și asistînd la discuțiile pe care le avem, nu pare să se gîndească. O să vedem mai tîrziu, dacă vor să se angajeze în ceva. Dacă nu pricepere sau dezinteres, ar putea să distrugă într-un an ceea ce am făcut noi într-o viață. E prematur să vorbim despre asta, pentru că eu și soțul meu sîntem încă tineri și avem niște ani în față.

— Anii în care vă gîndiți să faceți ce?

— Eu nu pot să-mi fac planuri pe 10 ani. Nici nu se pune în discuție

Strasuri, broderii, dantele, dar nu pentru orice buzunar. Și totuși, la Casa de mode „Europa”, clientela nu lipsește.

Români... exportați în Cipru și jecmăniți zdravăn

• Sute de mii de dolari luați cu japca

„Angajăm în Cipru, pentru 2 luni, la recoltat cartofi, doamne între 20—40 de ani, începând cu 1 octombrie 1992. Relații la tel. 85 25 93”.

Anunțul, aparent obișnuit, a apărut în ziarul „România Liberă”, nr. 746 din 1.09.1992, la rubrica „Cereră și oferte de serviciu”. Românii, șomeri sau angajați deja în țară, au cerut relații la numărul de telefon anunțat. După discuții preliminare, favoriții (în special șomerii și femeile văduve) au fost invitați în apartamentul 118 din strada Luică, nr. 11, bl. 2, etaj 8, sector 4. La adresa menționată nu-și avea sediul o societate și nu locuia nici măcar un agent economic din țară sau din străinătate. Totuși, patroana — **Adela Peneş** — după o lungă conferință, în timpul căreia își convingea auditoriul că românii sînt rău văzuți în străinătate, că nu li se mai acordă vize, că sînt hoți și leneși, solicita celor de față anumite documente pentru contractul de muncă: Căpîi xerox după pașaport, cazier judiciar original, adeverință medicală, fotografii tip pașaport și 360 de lei pentru o scrisoare recomandată care trebuia trimisă în Cipru pe adresa lui **George Zorlis**, taximetrist cipriot (P.O.B. 22 Cyprus).

Datorită faptului că taximetristul a acceptat ca pe adresa personală să primească acele scrisori recomandate, s-a stabilit prin contractul de muncă faptul că fiecare angajat trebuia să ofere un comision de 5 la sută. Pe lângă acestea, în perioada de recrutare și selectare a viitorilor muncitori, Adela Peneş a primit diverse bunuri materiale, care aveau menirea de a-i indulci intențiile (cafea, țigări, băuturi ș.a.). În schimb, cei recrutați, pentru a reuși să plece în străinătate și a suporta cheltuielile, au fost nevoiți să vîndă diverse obiecte (aragaz, frigider, mobilă, obiecte de artă) și să aștepte ziua plecării. Numai că ziua plecării (1 octombrie a.c.) s-a transformat în 15 martie 1993, motivându-se că fiul patroanei Adela Peneş, respectiv **Adrian Fandărac**, a telefonat din Cipru, transmitînd un mesaj important: fermierii cereau și muncitori de sex masculin, iar numărul lor trebuia să se ridice la 450. Afacerea devenea din ce în ce mai grasă.

Cei trei autori ai escrocheriei urmau să cîștige sume pe care chiar și un om de afaceri din România le-ar rivni. Între 100 000 și 160 000 de dolari. Plus aproximativ alți 300, realizați pentru transportul pe ruta **Otopeni** —

Larnaca — Otopeni. Cum se putea realiza cîștigul? Pentru cincizeci de zile lucrătoare, respectiv 2 luni, fermierii plătesc 1 000 de dolari, sumă stabilită de legile cipriote; pentru o zi de muncă, fiecare muncitor primește 22, iar muncitorii autohtoni primesc 50. Prin contract, s-a stabilit ca fiecare muncitor să primească 600 de dolari. Diferența intră în buzunarele fostei menajere de la Hotel Nord, Adela Peneş. Și-n buzunarele familiei sale (Cristian, Adrian și Iulian Fandărac) și ale lui George Zorlis. Unde mai pui în discuție faptul că unele „doamne” s-au dus să recolteze cartofi și s-au trezit recoltînd cu totul și cu totul altceva!

Astfel, clanul Peneş — Fandărac, sfîdînd legile și scuipînd pe sărăcie, au început să-și afișeze opulența și „forța”. Au închiriat un apartament în str. Trestiana, nr. 2, ap. 3 (250 dolari), au închiriat două autoturisme, cu șofer cu tot, pentru o lună, timp în care își petrec o „binemeritată” vacanță la munte. Desigur, dna Adela și-a permis și o relație de prietenie cointerată cu un domn de înaltă ținută din cadrul Ministerului de Interne. Cu toate acestea, secția 16 Poliție este pe recepție!

TANIA MÂNCU

Monte Carlo importă din... România

Și pe lângă „cetatea” Bihariei au crescut firme și firmulețe. După cum a plouat cu bani în buzunarul unor vajnici apărători vestici ai țării. Numele exotice ale firmelor zburdă cu vioieșie. Astfel, Societatea **Monte Carlo SRL** din Oradea face afaceri în stil meridional francez. Și importă, și importă, și importă... pînă cînd uită cu totul de banii pe care-i datorează statului. În septembrie a.c., de exemplu, a avut o amnezie cumplită: n-a dat **ICM-ul** și accizele, în valoare totală de

(infimă sumă)... 496,6 milioane lei. Această cumplită boală s-a prelungit pînă cînd au venit niște doctori „preceptori”. Aștia au ajuns la concluzia că „Monte Carlo” a vîndut mai multă marfă decît a importat, neputînd dovedi prin acte o sumă de... 46,15 milioane lei. Patronii au crezut că a importat nu se referă numai la alte țări, ci și la țărișoara noastră: au importat marfă din România! Și de aceea badea Gheorghe se scarpină în cap și cu vîntă sub pălărie: nu-i lucru curat!

„Preceptorii” au luat marfa ce se afla în delicata situație de a fi a nimă-nui, în valoare de 7 617 862 lei. Și le-au lăsat cadou o amendă de 840 mii lei. Ca să nu-i uite. Și tot în acest noiembrie al benzinei, un camion al firmei „Monte Carlo”, cu număr de înmatriculare ungar, transporta marfă la frumoasa **CATHERINE SRL**. Cele 1200 sticle cu țuică de 1/2 litru au fost confiscate. Se mai întîmplă...

ION RUSU

S.C. Foișor SA a fixat prețurile de vînzare la locuințele din fondul de stat

• Oferă, de asemenea, diverse servicii utile

Locuințele din fondul de stat — în ciuda înrăutățirii condițiilor de trai — se cumpără de către chiriași. În București, fostele ICRAL-uri, devenite acum societăți, pe acțiuni, sînt cele care facilitează vînzările. Astfel, Societatea comercială „**FOIȘOR**” SA (fostul ICRAL „**FOIȘOR**”) a avut în admi-

nistrare cca 50 000 de locuințe, dintre care doar 34 000 au îndeplinit condițiile cerute de lege pentru a fi vîndute. Pînă la sfîrșitul lunii noiembrie a.c., au fost 30 000 de cereri și s-au vîndut cca 27 000 de apartamente. S.C. „**FOIȘOR**” SA are 3 zone distincte: 1) centrală (din centrul capitalei — Ca-

lea Moșilor și pînă la Mihai Bravu) — prețurile cresc cu 10%; **zona 1** (de la Mihai Bravu — Muncii — Morarilor) — prețurile rămîn nemodificate; **zona II** (de la Morarilor pînă spre comuna Pantelimon) — prețurile se reduc cu 10%. La fixarea prețurilor de vînzare s-au avut în vedere două perioade de construcție a blocurilor:

Blocuri construite pînă la 1 ianuarie 1977

Confort	Numărul camerelor	Preț
I Sport	garsonieră	95 200 lei
	2 camere	138 600 lei
	3 camere	198 800 lei
	4 camere	254 600 lei
	5 camere	298 000 lei
I	garsonieră	76 600 lei
	2 camere	123 700 lei
	3 camere	159 000 lei
	4 camere	196 900 lei
II	garsonieră	58 100 lei
	2 camere	88 800 lei
	3 camere	116 100 lei
	4 camere	144 000 lei

Locuința se poate achita integral, la definitivarea actelor, sau cu plata în rate. Am dorit, prin cele expuse mai sus, să venim în ajutorul celor indeciși și să eliminăm zvonurile că, începînd de la 1 ianuarie 1993, locuințele se vor scumpi. Dl. Dan Prună, directorul Societății comerciale „**FOIȘOR**” SA, ne-a asigurat că prețurile de cumpărare vor rămîne aceleași și după 1 ianuarie 1993. Tot domnia-sa

recomandă tuturor Asociațiilor de locatari să-și creeze fonduri de reparații, într-un cont la o bancă, cu termen de cel puțin 1 an. Aceasta, deoarece starea de degradare este într-o continuă creștere. „**FOIȘOR**” SA trăiește din comisioane, dar s-a gîndit și la perspectivă (cînd nu vor mai fi locuințe de vînzare) și a înființat mai multe ateliere de: timp_lărie (venind în întîmpinarea diferitelor firme par-

Blocuri construite după 1 ianuarie 1977

Confort	Numărul camerelor	Preț
1 A	garsonieră	69 200 lei
		103 400 lei
	2 camere	134 540 lei
		149 600 lei
		157 400 lei
1 B	3 camere	167 260 lei
		167 520 lei
		194 270 lei
	4 camere	224 660 lei
		226 480 lei
1 A		234 270 lei
	5 camere	246 740 lei
		268 560 lei
		268 560 lei
		275 830 lei

ticulare pentru decorațiuni interioare); lăcătușerie-confecții metalice; pentru defecțiunile antenelor parabolice; 2) ateliere de geamuri (inclusiv cu deplasare la domiciliul clientului) și o echipă de șoc pentru defecțiunile la încălzirea termică (putînd și înlocui cazane).

După cum se vede, unii nu stau cu mîinile în sîn!

ION RUSU

pe noapte și plîng toată ziua.

Există incertitudinea asta, în care nu îți la ce lege să te mai aștepți, cum va una ea vizavi de privatizare. Nu știu dacă ne mai putem întoarce de unde am plecat, dar am momente în care mi-e frică să nu apară peste noapte o hotărîre care, mai pe cotite, să-ți impună te miri ce! Sînt tot felul de impozite, tot felul de taxe, care trag după sine mărirea prețurilor. Te aștepți la omul de rînd, care-ți intră în nagazin și nu se jenează să zică: „Așea sînt prețuri? Sînt timpotii!” Dar eu dau tot felul de impozite și taxe, materia primă este îngrozitor de scumpă și de multe ori calculez prețul de trei ori, că mi-e rușine să-l spun. Ca să nu mai vorbesc că de multe ori nu ămin cu nici un beneficiu pentru că nu vreau să-mi pierd un client sau altul. Dacă n-ar fi celelalte afaceri, ale soarelui meu, nici nu s-ar putea pune în discuție să păstrez casa de modă.

— Cu toate că prețurile sînt foarte ciperate.

— Să știți că nu sînt mai mari decît la alte magazine din oraș, care aduc marfa de afară. Nu uitați că dolarul este 430 de lei și atunci, dacă ai dat și doar 2 dolari, tot e scump. Toate prețurile au crescut atît de tare la noi, că nu le mai poți raporta la salarii. Atunci, la ce să renunțe femeia? Logic, începe cu coaforul și cu vestimentația, ca să-i rămînă pentru copii și mincare. Eu încerc să țin prețurile să se poate, pentru că doresc ca femeile noastre să găsească o porțiță să poată investi și pentru ele.

Mini încă rezistă, dar se relansează fusta maxi”

— N-am prea vorbit despre modă, eși asta este preocuparea dumneavoastră numărul unu.

— Îmi doresc foarte tare să fac oasă de modă etalon, despre care să se vorbească. Pentru asta, trebuie însă parte multă muncă. Cînd mă uit la asele de modă străine, îmi vine să ling. Ce posibilități au! Îi iubesc parte mult pe italianul Versace. Lucrează excentric, cu foarte multe pate și ștrasuri, cu broderie aplicată. ar are fabrici de țesături care lucrează special pentru el materia primă. Eu de unde să iau toate astea? ni place foarte mult linia elegantă de Chanel. Multe îmi plac și-mi visez a ajung odată acolo, dar pînă atunci nebunesc pînă pregătesc fiecare prezentare. Pentru public moda este un spectacol frumos, ce se desfășoară pe podium. Ce se ascunde în spatele curilor și eleganței — lipsa accesoriilor, care e mare problemă la noi, hanțele manechinelor, că nu vor să se abrace cu o rochie sau alta, designe, pe care să-i ascuți, banii care se ieltuiesc, nervii consumați — asta nu mai vede. Iar bucuria mea durează tact atît cit durează și spectacolul, apă care încep îndoilele: oare am să dau fiecăruia linia, culoarea, accesoriul pe care și le-ar dori?

— Apropos de linie, culoare, model, putem încheia decît cu întrebarea se poartă?

— La mantouri se poartă toate anțele de gri, albastru și maro. La chii, ciclism și roșu. Rezistă încă ini, dar se relansează fusta maxi.

LIANA TATOS

DIALOG

AVOCATUL CASEI

Un cadou în decembrie: indexarea salariilor

● Pentru lunile noiembrie-decembrie 1992, societățile comerciale cu capital majoritar de stat și regiile autonome, la care salariile se stabilesc prin negociere, vor proceda la indexarea acestora.

● Valoarea indexării este de 5 250 lei lunar, în medie, pe salariat, ceea ce reprezintă, la nivelul economiei, o creștere medie a salariilor de 17,7% față de perioada septembrie-octombrie 1992.

● Conducerile agenților economici pot stabili, după consultarea sindicatelor, modalitatea de indexare a salariilor,

în sumă fixă sau în procent — 5 250 lei sau 17,7% — în funcție de posibilitățile financiare proprii.

● Nici unei unități, de stat sau particulare, Hotărârea Guvernului nr. 774 din 27 noiembrie 1992, care se referă la indexarea salariilor, nu îi indică obligativitatea și garantarea acesteia. Unităților cu capital privat, cooperatiste și obștești, doar le recomandă o asemenea măsură.

● Indexarea se aplică de la 01 noiembrie 1992, urmând a fi plătită la lichidarea acestei luni, în decembrie a.c.

Cu aceeași dată se modifică tranșele de venituri impozabile și cotele de impozit aplicate salariilor.

● Ca atare, salariul de bază minim brut pe țară devine 15 215 lei lunar pentru un program complet de lucru de 170 ore în medie pe lună, ceea ce reprezintă 89,50 lei/oră.

● Agenții economici care angajează personal salariat, cu program complet, nu pot negocia și stabili sub acest nivel salariul de bază prin contract individual de muncă.

CORNELIU OLTEANU

Farmacia din grădină

Ciuboțica cucului

Binecunoscută aproape tuturor, Ciuboțica cucului (Primula officinalis (L.) Hill.) nu constituie numai o minunată podoabă a parcurilor și grădinilor noastre, ci se numără și printre cele mai valoroase plante ale sănătății.

În scopuri medicinale se folosesc toate organele plantei (rizomul, rădăcinile, frunzele și florile). Rizomii și rădăcinile se recoltează toamna sau primăvara, când au cel mai mare conținut în principii active, iar frunzele și florile numai primăvara, din momentul deschiderii butonilor florali și până la scuturarea petalelor. După recoltare, rădăcinile și rizomii se spală, se taie în bucăți și se așază la umbră, în straturi subțiri, pentru uscare. Tot

așa se procedează cu frunzele și florile.

În timpul uscării materialul se întoarce de câteva ori pentru a putea obține un produs uniform și de calitate, după care se pune în săculețe de tifon și se păstrează în locuri întunecoase, uscate și bine aerisite.

Ceaiul din frunze și flori de Ciuboțica cucului calmează tusea și, în cazuri de răceli, provoacă transpirația. Fiind un bun expectorant, dă rezultate excepționale atât în combaterea bronșitelor, cât și a altor boli pectorale. De asemenea, este un neîntrecut diuretic. Infuzia de rădăcini, frunze și flori este folosită pentru îmbăierea părților reumatice, ca și în cazuri de amețeli, migrene etc.

Ing. ION I. ROVENTA

CURIER JURIDIC

SAVA RIMBOI — str. Moldovița nr. 18, Birlad, jud. Vaslui:

Ne scrieți că fata dv. a implinit 18 ani și că este elevă în clasa a XII-a, dar nu precizați dacă este încadrată în muncă și realizează venituri. Urmind însă cursurile serale, presupunem că este și angajată, situație în care obligația dv. legală de plată a pensiei de întreținere a sa, încetează. Vă rămâne numai obligația morală.

RUSALIM BINDEA — com. Almaș, jud. Arad:

Fiind o înfiere cu efecte depline, dv. ar fi trebuit să-i moștenii pe înfiatori.

Dacă totuși, aceștia au lăsat averea printr-un testament altei persoane, la data respectivă dv. îl puteați contesta, în calitate de moștenitor rezervatar.

Pământul care era proprietatea C.A.P.-ului nu putea face însă obiectul testamentului.

Ca atare, moștenitorul acestuia sunteți dv.

GHEORGHE TĂTARU —

CORNELIU OLTEANU

POȘTA REDACȚIEI

IULIAN VĂRĂDEAN — sat Hălăliș, com. Săvirșin, jud. Arad: acum câteva luni dădeam publicității scrisoarea dv., în care ne semnalati ne-regulile existente la Oficiul poștal nr. 1 Arad. Astfel sesizate, organele în drept au întreprins cercetări în urma cărora funcționarii poștei au fost absolviți de orice păcat, pisica fiind aruncată în ograda RODIPET-ului. Acum ne scrieți din nou pe aceeași temă învinuind în continuare de hoție oficiul poștal mai sus-amintit. Pentru a clarifica problema aceasta vă rugăm să ne comunicați fapte, date, nume.

ILIE A. DUMITRU — sat Luptători, com. Frăsinet, jud. Călărași: Solicitați ajutorul redacției în vederea obținerii drepturilor ce vi se cuvin ca veteran de război fără a ne comunica, însă, un minimum de date: în ce perioadă ați făcut războiul, din ce unitate ați făcut parte etc. Revețiți cu o scrisoare completă. Ne face plăcere să vă urăm „La mulți ani!” și multă sa-

nătate pentru a vă putea bucura de recompensa pe care o meritați.

MIHAIL OPRESCU — Rîmnicu Vilcea, str. Independenței, nr. 3, bl. 5, sc. B, et. 1, ap. 5: Domnule profesor, în situația Elizei se găsesc toți elevii acestei țări. Pentru a le veni în ajutor, formulați propuneri concrete legate de norma didactică, restructurarea programei școlare, în sfârșit tot ceea ce ține de desfășurarea în bune condiții a unui învățământ modern. Având toate datele putem lua legătura cu Ministerul Învățământului trăgând nădejde că se mai poate dregă cite ceva.

GHEORGHE ARDELEANU — Timișoara, str. Daliei, nr. 2, bl. D 4, ap. 2: Așteptăm cu nerăbdare materialele promise. Deși ne-am descurcat mai mult decât onorabil până în prezent, ideea de-a avea tirajul pe care-l pomeniți ne suride.

ELENA GRECESCU

Un om în alb vă sfătuiește

Colecistitele cronice

Colecistitele cronice sînt afecțiuni foarte frecvente și apar mai ales la femei, fiind caracterizate prin evoluția lor, prin scurte perioade (puțin dureroase) cu durată de câteva zile, fără să evolueze cu perioade lungi de dureri, săptămîni și luni, mai ales toamna și primăvara cum își desfășoară istoria ulcerul gastric și duodenal.

Pacienta presimte, de obicei, în etape scurte de 2—3 zile o jenă dureroasă în hipocondrul drept, accentuată la respirație profundă, iradiind tîrziu în spate și umărul drept. Gustul amar, greața, indispoziția, cefaleea completează tabloul clinic obișnuit al colecistitelor cronice. Bolnavul trebuie să știe că în interesul lui este să consulte, fără întârziere, medicul spe-

cialist de boli interne sau gastro-enterolog care va confirma diagnosticul prin examenul clinic obiectiv.

Se impun examinările paraclinice de rutină: tubajul duodenal care evidențiază, prin studiul sedimentului biliar, modificările inflamatorii și facilitează punerea în evidență, eventuală, a germenului patogen și permite edificarea unui tratament rațional întemeiat pe antibiogramă; colecistografia și colangiocolecistografia ce evidențiază funcționalitatea sau disfuncția vezicii biliare și sprijină medicul în diagnosticul diferențial cu litiaza biliară.

Tratamentul este medical, și igienico-dietetic, după ce în prealabil a fost efectuat și un examen al chimistului

gastric, un examen radiologic gastro-duodenal precizînd existența unei eventuale gastrite sau duodenite de însoțire. Sînt interzise alimentele colecistochinetice ce determină contracția vezicii biliare, adică laptele gras, smîntîna dulce sau acră, slămina, sosurile, rîtașurile, carnea de porc grasă, peștele gras, mezelurile grase, cartofii răjiți. medicația constă în spasmolitice (scobutil, propantelină, lizadon, neupelsan, antreyl etc. din colagoge adică din medicamente ce favorizează drenajul biliar (colebil, carbicol, fiobilin, anghiol, ginarol etc., precum și din cure minerale la Slănicul Moldovei, Olănești, Călimănești, etc.

Prof. dr. SANDU STOICHIȚA

Groapa cu lei

Aparatură casnică

Dacă nu v-ați cheltuit încă noile indexări, profitați de faptul că am intrat în Luna cadourilor, și faceți o bucurie familiei dumneavoastră!

Casă v-ați cumpărat, nu? Mobilă, de asemenea... Și am aflat că v-ați rezervat și locuri la Revelionul 1993! Acum nu vă mai lipsește decît un cadou util casei dumneavoastră!

Pe cei care dispun de un buget aliniat la Occident îl sfătuim să treacă pe la Vos-

kov-Moulinex, din Calea Victoriei, unde îi așteaptă articole de uz casnic de o calitate deosebită, competitive pe orice piață și aliniate la prețurile de dincolo de așteptări! Iată câteva din articolele ce vă așteaptă să le oferiți familiei, precum și prețurile lor:

— Cuptoare cu microunde, la prețuri cuprinse între 119 000 lei și 222 750 lei
— Roboți de bucătărie: 44 250 lei — 111 000 lei

— Aspiratoare de praf: 85 500 lei — 146 250 lei
— Fier de călcat: 19 500 lei — 58 500 lei

Și fiindcă a venit frigul, cumpărați-vă și un aparat de aer condiționat, cu numai 1 134 000 lei, tot de la același magazin!

Dacă Guvernul ne mai salvează cu o indexare, de ce să nu profităm de ea și cei care nu au posibilitatea să intre cu salariile în Europa? Magazinul Victoria (a cui asupra cui?), de lângă Politia capitalei, vă stă la dispoziție cu prețuri de lumea a treia: iată-le:

— Aspirator de praf: 15 600 lei
— Mașină de spălat rufe cu storcător: 46 800 lei
— Robot de bucătărie: 6 496 lei
— Fier de călcat: 2 028 lei — 3 809 lei
— Radiatoare — 7 339 lei — 28 688 lei
Și pentru că nu aveți apă caldă, la același magazin puteți achiziționa un boiler instant, cu numai 22 750 lei!

ARISTICA VĂDUVA

Roxette face „Tourism”

Acesta este titlul sub care revista belgiană „7 EXTRA” publică un interviu cu Per Gessle și Marie Fredriksson, în care cei doi dau amănunte despre această interesantă idee pe care nu au ezitat să o pună în aplicare. El povestește aventura „Tourism”-ului care și-a găsit inspirația din cele 4 „colțuri” ale planetei.

Rep. — Cum s-a născut ideea albumului „Tourism”?

Per. — Ea ne-a venit, ca mai toate ideile bune, într-un bar în Australia, în preajma Anului Nou. Am avut dorința de a capta energia grupului din timpul turneelor și de a profita de acest context pentru a înregistra cîntece cu o nouă inspirație în diferite țări ale lumii. Am transportat cu noi un studio portabil pentru a putea înregistra în camerele noastre de hotel, în culise sau cabine... Nu am vrut să facem chiar un album „live”, considerînd că nu ne-ar fi satisfăcut foarte mult. Am preferat să ne reunim toate ideile care s-au născut în timpul turneului. Astfel, au rezultat 16 piese din care 10 sînt complet noi, 4 „live” și 2 care sînt reînregistrări.

Rep. — Într-un an, ați susținut 107 concerte de-a lungul a 4 continente. Faceți parte din categoria celor cărora le place să muncească?

Marie. — Punctul nostru de vedere e acela că trebuie să îți dai seama că succesul pe care îl-ți oferă publicul și că întotdeauna trebuie să faci lucrurile cum se poate mai bine, chiar dacă asta reclamă o cantitate intensă de muncă și timp. „Tourism” constituie, înainte de toate, o amintire fantastică a acestui an petrecut pe drumurile lumii. Nu poți ști niciodată ce-ți rezervă viitorul, și în acest caz am vrut să gravăm pe un disc o perioadă din viața noastră. Avantajul acestui album este că el a fost conceput de către și pentru grup pe scenă, în timp ce producțiile noastre anterioare au fost mai mult de „studio”.

Rep. — Ce efecte are asu-

pra voastră, faptul că fiind un grup suta la sută suedez, vă bucurați de recunoașterea și aprecierea internațională?

Per. — Sîntem mîndri că sîntem suedezi și că acest lucru e cunoscut de toată lumea. De asemenea, faptul că am colaborat foarte îndeaproape și am trădit cu oameni care ne-au devenit prieteni este foarte important. „Roxette” este un grup dar totodată o mare familie.

Rep. — Acest lucru e de natură să faciliteze munca, atunci cînd există asemenea relații cu ceilalți membri ai echipei.

Per. — Da, bineînțeles. Cînd petreci atît de mult timp împreună străbătînd globul, începi să-ți cunoști partenerii de drum și te deprinzi cu ei. Acest aspect relațional contează mult. Sînt foarte fericit că, după un turneu atît de lung, am rămas prieteni buni și nici o tensiune nu s-a creat în toată această perioadă.

Rep. — Fiecare titlu al albumului pare să aibă propria sa

poveste. Să începem cu How Do You Do...

Per. — Eram pe cale de a compune un alt cîntec și dintr-o dată am deviat spre ceea ce avea să devină How Do You Do. E într-adevăr uimitor și agrecabil să asisti la asemenea nașteri. L-am apreciat ca pe cel mai muncit cîntec din album. Am petrecut mult timp finisîndu-l, lucrînd cam de aceeași manieră ca pentru Joyride. Pentru celelalte titluri, am încercat să simplificăm munca.

Rep. — S-ar părea că ați revenit la stilul anilor '70...

Marie. — Da, How Do You Do posedă un suflu foarte „seventies”. Eram adolescenți pe atunci și e cu siguranță o perioadă care ne aduce aminte de momentele noastre bune.

Rep. — Un comentariu la Fingertips?

Per. — A, e una dintre bucățile noastre preferate. Îmi amintesc de momentul în care am ascultat banda demo. Am găsit titlul foarte bun, foarte cald, cu ver-

RADIO
CONTACT

suri foarte pătrunzătoare. A fost înregistrat la Rio de Janeiro, într-o atmosferă pe măsură, adică specială. Fingertips îl transportă lent pe cel care îl ascultă într-o altă dimensiune.

Rep. — Trebuie s-o fi scris într-o zi însorită, pe plajă...

Per. — Da, a fost scrisă primăvara și a fost neapărat nevoie să găsim păsările Braziliei pentru a-i putea da acea nuanță voioasă.

Rep. — Și versiunea „live” pentru The Look?

Per. — Grupul nostru există din 1983. Această piesă a fost primul nostru mare succes și a marcat într-adevăr un început de drum. Ne-a ajutat enorm. Grație ei, am fost numărul

unu în 20 de țări. Avem o plăcere deosebită de-a o cînta pe scenă. Are ceva magic, mai ales interpretată în public. Este motivul pentru care am reluat pe acest album această versiune „live” înregistrată la Sydney. Cred că este foarte reușită pentru că muzicienii s-au dăruit suta la sută și cred că și publicul a făcut același lucru. The Look e piesa din repertoriul nostru care ne reprezintă și ni se potrivește cel mai mult. Auzind-o azi, constăți că nu a îmbătrînit, și publicul, de asemenea, o primește întotdeauna cu entuziasm.

7 EXTRA-RADIO CONTACT
Traducere și adaptare
DOINA ENE

„Cine dracu’ se crede Roger Waters”

(Urmare din numărul trecut)

Iată și ce părere are Waters despre alți artiști: Sinead O'Connor care a apărut în 1990 în show-ul cu The Wall în Berlin, pentru Leonard Cheshire's Memorial Fund For Disaster Relief. „A fost o muncă foarte, foarte grea organizarea concertului dar se lucra cu oameni fabuloși — Bryan Adams, Van Morrison, Cyndi Lauper. Brilliant! În afară de Sinead O'Connor. O, Doamne! N-am întîlnit în viața mea pe cineva atît de preocupat de imaginea proprie, de neprofesional și încăpățînat și nesuferit. Era foarte in-

grijorată că nu sînt îndeajuns de mulți tineri în show. Eram pentru ea niște moși fîșiți și avea impresia că nu face ceea ce ar trebui. Și-atunci a venit cu ideea „sculptoare” de a-l angaja pe Ice-T sau pe cineva de același gen să facă un re-make rap după una din piesele mele.

Nu glumesc! Și nici măcar ea nu glumea! Asta e trist — era serioasă! Apoi, după cîteva luni de la show, cînd albumul era pe piață, într-un interviu televizat, cu milioane de telespectatori, a spus despre concert că a fost o adunătură de ramoliți. Nu mă interesează ce gîndește ea, dar putea să-și țină gura,

pentru că așa i-a jignit pe toți cei care au fost angrenați în concert, fondul memorial și pe Leonard Cheshire. N-a înțeles nimic! E o proastă! Se crede interesantă că și-a ras părul și că atunci cînd are chef își ridică poalele în cap. Asta e rău și aproape că mă face să plîng.”

În legătură cu concertele rock de pe stadioane iată opinia sa: „Asemenea concerte sînt groaznice. Cum erau Tupperware parties ținute în onoarea lui Great God Tupper — cu 50.000 de oameni, care nu numai că nu cumpărau Tupperware, ci hotdogs și t-shirturi și eventual se mai uita și la ecranele

video imense care-ți fac silă și te torturează. E curios cum lumea se simte atrasă de așa ceva.

Nu-i înțeleg pe U2 cînd afirmă: „Oh, am cîntat pe stadioane pentru că toți fanii noștri vroiau să vină să ne vadă. În sfîrșit, e bine și așa — dă-le fanilor tăi un show care nu poate fi decît neizbutit pe stadion, dar pentru Dumnezeu, nu-i pune să plătească 25-lire sterline pentru asta!”

Ce spune el însă referitor la Michael Jackson? „Michael Jackson cîntă și el pe stadion, da, dar n-o face pentru el însuși ci pentru a salva toți copiii din această lume.”

REVISTA Q —

Traducere și adaptare
DOINA ENE

ABBA — 10 ani de hituri

Propulsată într-o zi a anului 1974 pe firmamentul stărilor, grație unui legendar Waterloo, cei 4 suedezi ABBA au petrecut 8 ani în topul varietetului internațional. La 10 ani de la rîndul, asistăm la un veritabil „revival” al unui grup muzical care, în ciuda acestui fenomen, nu va mai renaste niciodată din propria cenușă.

Povestea celui mai adulat grup al anilor '70 începe cu întîlnirea dintre doi muzicieni rock suedezi: Bjorn Ulvaeus, cîntăreț și chitarist, și Benny Anderson, claviatură (organist). Cei doi colegi de breaslă decid să-și unească talentele și să formeze un grup. Apelează la Agnetha Faltskog, o blondă drăguță care este totodată soția lui Bjorn și o recrutează pe cîntăreța Anni-Frid Lyngstad, care nu este alta decît micuța prietenă a lui Benny. ABBA s-a născut deci, numele fiind compus din inițialele prenumelor celor 4 membri. Cînd au participat la probele eliminatorii suedeze ale concursului Eurovision din 1973, titlul lor era net superior mediei, dar nu a fost reținut pentru că nu corespundea stilului concursului. Și ce dacă! În 1981 erau în cadrul aceleiași concurs cu Waterloo și iată consacrați! Astăzi, pînă și cei de la Erasure își freacă miinile mulțumiți la ideea sursei de inspirație pe care le-o poate oferi muzica ABBA. După bomba Waterloo, anul următor, piesa S.O.S. vine să confirme că satelitul ABBA e bine încadrat și înscris pe orbită în jurul planetei succesului. Cei patru suedezi profită de sfîrșitul anilor '70 pentru a scoate 13 single-uri care ajung toate în Top-ul 5 englez, ceea ce înseamnă o medie de un hit la 20 de săptămîni

timp de 5 ani! Nimeni n-a putut face mai bine, ABBA a fost chiar cîntat la bursă!

În octombrie 1978, Frida și Benny se căsătoresc și astfel ABBA se compune începînd cu acest eveniment din două cupluri oficiale. Din păcate, fetele menajelor nu va dura mult timp pentru că Agnetha și Bjorn se separă chiar la sfîrșitul aceluiași an. Stilul grupului evoluează fără încetare, marcat de problemele interne pe care le cunoaște. La rîndul lor, Benny și Frida divorțează în 1981, în perioada fantasticului album Super Trouper.

În 1982, relațiile din interiorul cuplurilor distruse devin prea dificil de suportat și grupul se destramă. Astăzi, în afară de Bjorn și Benny, cei patru nu se mai văd deloc. Reformarea grupului ABBA?

Bjorn mărturisește: „De ce am începe din nou? Avem fiecare viața noastră și oricum nici unul dintre noi nu va uita ABBA...”

Vreți să știți ce au devenit cei patru faimoși?

Frida — Departe de proiectare, s-a recăsătorit și trăiește actualmente în Elveția. Are 46 de ani și s-a consacrat în principal protecției mediului înconjurător. Are doi copii: Hans (29 ani) și Lotte (25 ani). Singurele contacte pe care le mai are cu foștii membri ai grupului se limitează la cîteva vizite la Stockholm unde îi revede cîteodată pe Bjorn și Benny. Dar niciodată pe Agnetha.

Agnetha — trăiește pe o insulă, departe de lume. Drepturile enorme pe care le încasează îi sînt arhisuficiente pentru a se susține financiar. La 42 de ani, relațiile cu ex-partenerii săi se limitează la scurte întîlneri cu Bjorn atunci cînd se întîlnesc pentru a-și împărți datoria față de copiii lor, Christian (15 ani) și Linda (19 ani).

Bjorn și Benny — cei doi n-au părăsit lumea show business-ului. Vara trecută, cei doi au urcat chiar pe scenă alături de Bono cu ocazia reprezentăției grupului U2 la Stockholm. Tot împreună muncesc la realizarea unei comedii muzicale care ar trebui să fie gata în 1994.

7 EXTRA — RADIO CONTACT
Traducere și adaptare DOINA ENE

TOP SLOW & BLUES

Ediția 49

1. ASIA — CRIME OF THE HEART
2. MICHAEL LEARNS TO ROCK — THE ACTOR
3. DEF LEPPARD & THE ACOUSTIC HIPPIES FROM HELL — FROM THE INSIDE

TOP 30

Ediția 49

1. INNER CIRCLE — SWEAT (A LA LA LA LONG)
2. BOBBY BROWN — HUMPIN' AROUND
3. MADONNA — EROTICA

TOP MATINAL — TOP 5

Ediția 49

1. MARILLION — DRY LAND
2. RICK PRICE — NOT A DAY GOES BY
3. SIOUXSIE AND THE BANSHEES — FACE TO FACE

MARIAN CHIRU

• Descoperit întâmplător, el face parte din corpul de terapeuți ai spitalului din Slobozia

La Slobozia, în Cimpia Bărăganului, a fost descoperit un tânăr care posedă o forță paranormală: BIOENERGIA. Vă oferim un portret al acestui om, bazându-ne pe declarațiile sale și ale unor specialiști în domeniu.

Cum a început „miracolul”

Intr-o seară, fetița unei femei de serviciu de la Școala nr. 7 din Slobozia a venit plângând la mama ei, chinată de o migrenă. Aflat prin apropiere, mecanicul școlii s-a apropiat de fetiță și a încercat să o mângâie pe cap. În acel moment, fără ca palmele lui să ajungă să-i atingă părul, fetița a exclamat: „Mi-a trecut!”. Tânărul a rămas descumpănit. În minte i-au revenit mai multe întâmplări, cărora nu le dăduse importanță.

Energia transmisă a penetrat bocancul

N. Teodoru — medic la Spitalul Slobozia — declară: „A venit la mine un tânăr și m-a rugat să-i explic ce se întâmplă cu el. M-am hotărât, bazându-mă pe intuiție, să verific povestirile lui. L-am dus la patul unui bolnav, căruia îi pusese, prezumtiv, diagnosticul de pleurezie. Tânărul, fără să atingă pacientul, l-a controlat, ținând palmele orizontal față de corpul acestuia, până a ajuns în zona bol-

navă. Mi-a comunicat că simte în palmă furnicături, produse parcă de un curent electric și o senzație de durere chiar în zona plămânului. La un control radiologic s-a confirmat că bolnavul testat suferă de pleurezie”.

Interlocutorul nostru, medicul Teodoru ne mai spune :

„Un caz deosebit se referă la un copil de un an și trei luni — hidrocefal post-traumatic în urma unei nașteri cu forcepsul. Spitalul nr. 9 din București ni l-a trimis

unde puteau fi acestea. În urma a trei ședințe, dezvoltarea anormală a creierului a încetat, copilul e pe cale de însănătoșire.

O altă experiență m-a ulmit complet. E vorba despre tratarea piciorului unui bătrân care suferă de arterită. Când colaboratorul meu și-a apropiat palmele de piciorul bolnavului, acesta a simțit că talpa i se încălzește foarte puternic. Zăpada de pe bocanc s-a topit: energia termică penetra izolația de cauciuc a bocancului”.

Un vindecător miraculos

Doctor Mihaela Tipa (Spitalul Slobozia): „Acum câteva luni, timp de patru zile, l-am

El despre forța lui !

„...la primul contact cu pacientul simt atracția sau respingerea. Sunt cazuri de respingere foarte puternică și nu pot lucra cu bolnavul. În cazurile de atracție, durerile pacientului mi se transmit exact în același loc și rezultatul este foarte bun”.

Înapoi ca fiind un caz irecuperabil. I-am explicat tânărului bioenergetician cauza acumulării lichidului în craniu și necesitatea deblocării căilor care obstrucționau eliminarea lui. I-am indicat locul

ținut pe tânăr lângă mine și am efectuat circa 30 de teste. Nu ne permitem să ne jucăm cu lucruri serioase, așa că am apelat, pentru experiențe, numai la cadre medicale, cu fișe și diagnostic sta-

bilit. Tânărul nu greșește în depistarea afecțiunilor deja menționate în fișă, în câteva cazuri a descoperit și alte afecțiuni, confirmate de examene medicale. Trebuie să recunosc deschis: tânărul posedă cert însușiri paranormale și este un vindecător miraculos.

Să facem cunoștință...

Urmasul ialomițean al lui Esculap se numește **MARIAN CHIRU**. Are 29 de ani. S-a născut în comuna Miloșești, jud. Ialomița. Este absolvent al unui liceu agro-industrial. Este căsătorit, are două fete gemene, la rîndul lor posezoare de bioenergie! Locuiește în Slobozia, în zona gării. Nu are vicii, practică jogging-ul cu regularitate. Este un om obișnuit: slab, cu o figură de adolescent puțin maturizat; o privire, am spune, ciudată; pe stradă poate trece neobservat.

El despre forța lui :

„...la primul contact cu pacientul simt atracția sau res-

pingerea. Sunt cazuri de respingere foarte puternică și nu pot lucra cu bolnavul. În cazurile de atracție, durerile pacientului mi se transmit exact în același loc și rezultatul este foarte bun.

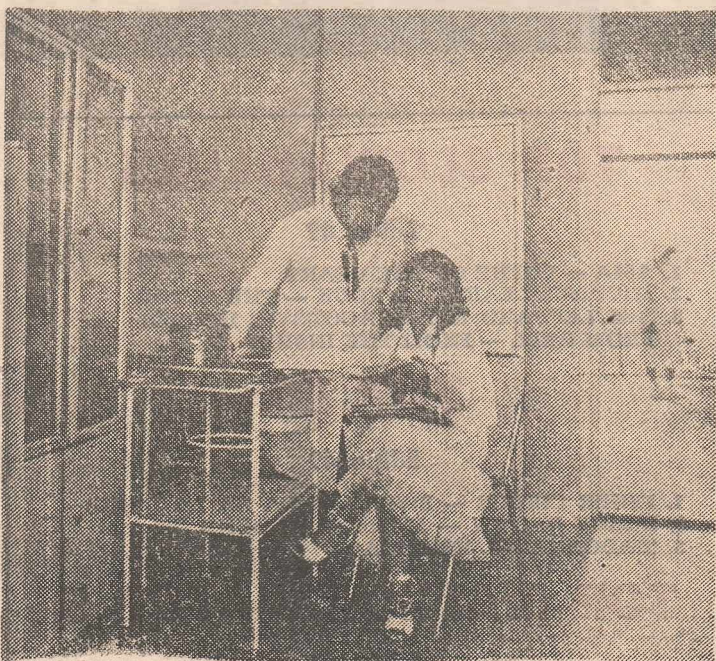
Am fost la profesorul Minzatu; mi-a măsurat prin fotografiere puterea energetică a straturilor de la mîini. Am înțeles că posed șapte straturi de bioenergie, între 20 de cm și 20 de metri. Mi-a mai spus că orele optime de lucru sînt între 9 și 11 și de la 4 după-amiază la 1 noaptea. Am constatat că are dreptate...”.

De-a lungul întregii veri '92, Marian Chiru a făcut adevărate minuni la Complexul de odihnă și tratament din Amara. Sub directa supraveghere a medicilor, a vindecat sute de oameni. În prezent, tânărul Chiru își continuă activitatea la hotelul Muntenia, din Slobozia. Vin oameni din toate colțurile țării, pentru a fi izbăviți de durerile trupesti.

RADU DORIAN ■

Medicamentul „Elcohep”

se vinde în
pungi sigilate

Sînt aproape zece ani de cînd, la Oradea, doi medici au descoperit o familie de plante cu virtuți de excep-

ție în tratamentul bolilor hepato-biliare. Cercetările au dus la obținerea unui medicament brevetat în 8 țări ale

lunii și aprobat de Ministerul Sănătății. De atunci, peste 10 000 persoane (între care bolnavi cu hepatite cronice și ciroze hepatice) și-au recăștigat sănătatea, folosind extractul vegetal realizat de medicii Aristina și Ludovic Elthes.

Dar iată o noutate de ultimă oră. Prin punerea la punct a unei noi tehnologii, soluția tămăduitoare poate fi preparată la domiciliu de către orice pacient. Cu alte cuvinte, de acum înainte bolnavii nu vor mai face drumul pînă la Oradea pentru a aduce de acolo, în damigene, extractul vegetal. Începînd cu luna octombrie, medicamentul (combinația de plante) se distribuie în ambalaje sigilate, cantitatea din plic asigurînd un tratament de 6 luni. Economie de timp, bani, efort fizic. Societatea satisface în continuare și cererile de extract lichid.

Programările se fac la Societatea comercială „ELCOHEP” SRL, la telefoanele 0991 / 30031 (orele 9-21) și 0991 / 36298 sau în scris: Oradea, str. Ady Endre 72, cod 3700.

Medicamentul se eliberează la Oradea, după efectuarea consultului medical la cabinetul societății „Elcohep”.

Noutăți medicale

Ce sînt maladiile auto-imune ?

Prin boală auto-imună se înțelege acea boală în care sistemul imunitar, în loc să elimine corpii străini, se întorc împotriva organismului, atacîndu-și propriile organe. Această acțiune duce, fie la o distrugere, fie la o inhibiție a funcțiilor normale. Se cunosc mai mult de 40 de astfel de maladii, dintre care cele mai frecvente sînt poliartritele, scleroza în plăci, diabetul insulino-dependent, hepatitele cronice active, o serie de boli tiroidiene, psoriazisul și multe altele, necesitînd numeroase spitalizări și reprezentînd, în statistică, a treia cauză a mortalității în lume. De remarcă faptul că, în general, femeile sînt cu mult mai vizate decît bărbații. Tratamentele obișnuite urmăresc suprimarea sau diminuirea reacției negative a sistemului imunitar. Pentru aceasta există două căi: utilizarea derivatelor de cortizon și imunosupresoarele — ciclosporinele sau Endoxanul. Deseori, terapiile sînt foarte eficiente, dar nu totdeauna suficiente. Negativ este faptul că pot antrena efecte secundare, cum sînt infecțiile, hemoragiile digestive, sterilitatea, căderea părului, toxicitățile renale. Un inconvenient la fel de demn de luat în seamă este și acela că, odată cu încetarea tratamentului, boala recidivează.

Colectivul de cercetători francezi condus de profesorul de imunologie dr. Jean-François Bach a pus la punct o nouă metodă de tratament, avînd la bază utilizarea anticorpilor monoclonali, cum este așa numitul anti-c.d.4. În sine există anticorpi produși de anumite limfocite, care ajută organismul să se protejeze împotriva corpurilor străine (virusuri, bacterii) producătoare de infecții. Dar, în cazul maladiilor auto-imune, acești anticorpi atacă un organ al bolnavului, deci trebuie oprită producerea lor. Pentru a trata maladiile auto-imune s-a căutat să se producă la animale o serie de anticorpi din categoria anti-c.d.4., ce s-au dovedit capabile să inhibe acțiunea limfocitelor autoagresoare, responsabile de distrugerii. În marile laboratoare ale lumii se produc astăzi anticorpi puri, ce se injectează, apoi, bolnavilor. Odată pătrunși în organism, anticorpii se fixează pe molecula c.d.4., prezentă la suprafața limfocitelor dereglate, oprind acțiunea distructivă. Echipa de cercetători francezi a tratat, deja, în această manieră, o serie de bolnavi atinși de poliartrită, iar efectele au fost încurajatoare. Cercetările continuă, aducînd o rază de speranță celor loviți de soartă.

Documentare și prezentare
LIANA TATOS ■

O ipoteză fantastică:

Marea ducesă Anastasia ar fi supraviețuit masacrului de la Ekaterinburg

După deshumarea osemintelor de la Ekaterinburg, ultimul domiciliu al familiei imperiale ruse, o mai veche ipoteză privind supraviețuirea ducesei Anastasia revine în actualitate. Cercetările au relevat un fapt surprinzător. Groapa comună în care au fost aruncați țarul și familia

sa, după execuția ordonată de Lenin, nu adăpstește și rămășițele pămîntești ale mării ducesei Anastasia (atunci în vîrstă de 18 ani) și nici pe ale prințului Alexei (de numai 14 ani). Acest lucru a reamintit cercetătorilor că în anul 1920 s-a făcut multă zarvă în jurul unei tinere ce

pretindea, la Berlin, că ar fi marea ducesă Anastasia. Iată faptele:

La Berlin, în februarie 1920, o tină ră disperată se aruncă într-un canal. Este salvată, dar pradă unui șoc, refuză să vorbească. Este internată într-un spital, dar aici, o soră medicală, fugită din Rusia, o recunoaște și dă alarma: tină ră mută nu este alta decît marea ducesă Anastasia! La spital sosesc mai multe persoane din fosta aristocrație rusă. Între acestea, marele duce Andrei și arhiducesa de Wurtemberg. Toți susțin că bolnava este, într-adevăr, fiica țarului. Apoi, deodată, în fața Tatiane, fiica medicului de curte Borkin, ucis și el de bolșevici, presupusa Anastasia se destăinuie.

Soarta a făcut, povestește ea, ca gloanțele ucigașilor să nu o atingă. Acoperită de cadavrul uneia din surorile sale, este salvată chiar de un soldat bolșevic, care o ascunde și apoi o ia de nevastă. Dar, la scurtă vreme, binefăcătorul se sinucide. Rămăși singură, principesa izbutește,

O fotografie a Annei Anderson, cea care a încercat în zadar, vreme de 60 de ani, să convingă lumea că e fiica țarului.

după lungi și teribile peripecții, să fugă în străinătate.

Cu totul surprinzătoare s-au dovedit, la vremea respectivă, mărturiile Anastasiei. Aceasta a fost, lucru cunoscut, prietena intimă a Tatiane, care a însoțit-o la joacă și în vacanțele din Crimeea. Încă din 1903. Au petrecut împreună și zilele războiului, cînd cele două tinere au făcut parte dintr-o echipă a Crucii Roșii. „Mi-am regăsit, aici, la Berlin, prietena de o viață!”, a strigat ea.

Cu toate acestea, bolnava internată a fost considerată, chiar de emigrația rusă, fie nebună, fie impostoare. Alții s-au întrebat dacă ea a izbutit să pună mina pe o parte a celor 30 milioane de ruble

aur, depuse de țar într-o bancă din Anglia.

Sigur e că pretinsa arhiducesă, stabilită în America sub numele de Anna Anderson, a încercat, vreme de 60 de ani, fără succes, să-și dovedească originea imperială. Încercările ei au sugerat chiar turnarea unui film, avînd-o ca protagonistă pe Ingrid Bergman. A murit în 1984, în Statele Unite.

Și totuși, lată, după recenta descoperire de la Ekaterinburg, specialiștii sînt tentați să fie în cercetare mult discutatul caz din 1920.

În legătură cu prințul Alexei, absent și el din groapa comună, nu a fost emisă nici o ipoteză. El a dispărut în mod misterios.

Ele fericite în viața familiei imperiale. În centru, țarul Nicolae II Romanov. În stînga țarinei, arhiducesa Anastasia. Prințul Alexei, al doilea din dreapta. Mai sînt prezente celelalte trei surori: Olga, Tatiana și Maria.

Jean Claude van Damme ar vrea să se oficializeze bigamia

Binecunoscutul actor Jean Claude Van Damme, supranumit și „Domnul Mușchi”, a încercat să materializeze visul secret al multor bărbați: instaurarea unei dulci armonii între soție și amantă. Această dorință, însă, nu pare a fi pe placul nici uneia dintre protagoniste.

Bruna Gladys, soția oficială și mamă a doi copii superbi, l-a cunoscut pe Van Damme în perioada sa de deștriste, cînd, sărac și necunoscut, încerca să cucerească Hollywoodul. Mai mult, atunci, de dragul lui, a părăsit un soț bogat și o carieră. Ca multe alte femei, a încercat, la început, să fie tolerantă, sentiment pe care nu l-a dovedit rivala sa, blonda Darcy La Bier, ce povestea în dreapta și în stînga că iubitul ei își va părăsi domiciliul conjugal.

Echilibristica între brună și blondă pare o joacă plină de satisfacții pentru actorul miliardar și el ar fi continuat-o, dacă doamna Van Damme n-ar fi fost de altă părere. Gladys n-a subscris la bigamie și, aflînd ce sume

considerabile au obținut soțiile altor staruri, aflate în situații asemănătoare, a hotărît să divorțeze. Apollo belgian va avea prilejul să constate pe propria-i piele că dorința de a fi și cu mindra și cu draga se plătește. (E.G.).

Goldie Hawn nu este o aiurită

• Are patru copii, dar mai vrea unul

Cunoscută publicului din țara noastră din filmul „Floarea de cactus”, Goldie Hawn, aiurita blondă, una dintre cele mai bine plătite actrițe de la Hollywood, este, în realitate, un monument de echilibru. „Nu am fost niciodată foarte frumoasă. Îmi amintesc că băieții nu-mi propuneau niciodată întâlniri amoroase. Deci, cum nu eram o fată drăguță, a trebuit să muncesc dur pentru a obține tot ceea ce am astăzi.” Astăzi, la 46 de ani, Goldie are patru copii, un bărbat, Kurt

Russell, 40 de ani și propria casă de producție.

Goldie Hawn, femeia care și-a jurat să nu depindă niciodată de nimeni din punct de vedere financiar este aproape fericită. Totul va fi perfect în momentul în care dorința ei de-a mai avea copii va fi îndeplinită. Cunosîndu-i tenacitatea, n-ar fi exclus să anunțăm peste cîteva luni apariția unui bebeluș. (E.G.).

UNICUL URMAȘ AL LUI KLAUS BARBIE

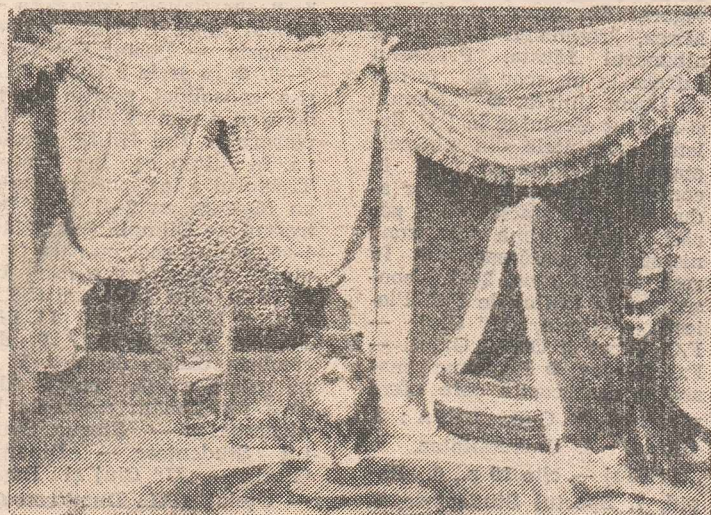
Fata lui Klaus Barbie, Ute, s-a născut în anul 1941. La finele războiului avea cinci ani și de atunci a trăit ascunzîndu-se sub diverse nume, în America de Sud. Familia fostului șef al Gestapoului din Lyon s-a numit Althaus, apoi Becker, numirile schimbîndu-se des, ultimul pe care l-a purtat în Bolivia, unde avea fabrică de cherestea, a fost de Kraus Altman, nume sub care a fost adus în Franța, în 1983, pentru a da socoteală pentru moartea lui Jean Moulin, șeful unui grup de rezistență, pentru torturile aplicate celor din Rezistența franceză, și exterminarea copiilor evrei. Ute nu a fost dată la școală, pentru a nu se desconfia familia. O profe-

soară venea acasă să-i predea lecțiile. Mama își vedea soțul pe ascuns, folosînd diferite „coduri”. Ea a murit de cancer în Bolivia, iar fratele Ute, a decedat în urma unui accident grav, în timp ce făcea acrobații cu deltaplanul. Fica lui Barbie neagă faptul că tatăl ei ar fi fost angajat în serviciul poliției pentru a susține dictatura, declarînd că la început îndeplinea funcția de traducător cunoscînd foarte bine limbile franceză și spaniolă. În prezent unicul membru al familiei călăului din Lyon: aflat în viață, respectiv Ute, locuiește în Austria, într-o mică localitate, în apropiere de frontiera cu Germania, împreună cu soțul ei, profesor de matematică. Locuința care este destul de modestă, este plină de obiecte — suvenir aduse din America de Sud, în special din Bolivia.

A. DIANU ■

Hotel de lux pentru pisici

În țările bogate ale vestului există de multă vreme, cimitire pentru patrupede, saloane de cosmetică și chiar mici ospătării spre folosul ciînilor, pisicilor și reptilelor de apartament. Ultima noutate: hoteluri de lux pentru pisicile călătore. Deocamdată ele au apărut în cîteva gări și aerogări din Germania. Între două trenuri, sau în așteptarea avionului, felinele răsfațate pot petrece aici cîteva ore sau chiar o noapte întreagă. Contra unei sume substanțiale. În România sîntem deocamdată în așteptarea hotelurilor curate și accesibile persoanelor bipede.

Liniste, dar nu hibernare

„Sper să jucăm slab, prost și... să batem“, declara Ionuț Lupescu pe prima pagină a unui cotidian, înaintea partidei de la Larnaca. Profeție împlinită integral: am învins cu 4-1 selecționata Ciprului, însă tricorii au avut una din cele mai slabe evoluții. Gică Popescu și Florin Răducioiu au revenit în echipă nu oricum, ci înscriind primele două goluri și credeam că nu vom avea probleme în obținerea victoriei. Faultul în careu (din nou!) comis de Gică Mihali și penalty-ul transformat de Pittas, dispariția din joc o bună parte din repriza secundă a liniei noastre mediane, lejeritatea cu care gazdele construiau acțiuni periculoase mai ales pe partea lui Dan Petrescu, raidurile ineficiente ale lui Lăcătuș, — toate acestea nu ne prevesteau nimic bun. Înlocuirea lui Răducioiu cu Hanganu nu părea nici ea

mai inspirată. Dar finalul meciului avea să-i aparțină acestuia din urmă, cu o pasă decisivă pentru Hagi și un gol marcat chiar de el. Am câștigat, deci, și încă la un scor care reflectă diferența de valoare dintre cele două reprezentative. O victorie necesară și care ne-a adus două puncte în clasament, însă în economia grupei ea nu înseamnă prea mult. La „adevăr“ sîntem la plus 1 alături de Cehoslovacia cu minus 1, însă după Belgia și Țara Galilor, cu plus 4 și, respectiv, plus 2. Nici într-un alt clasament al „adevărului“, întocmit numai pentru cele patru „mari“, nu stăm mai bine: Belgia — plus 2, Țara Galilor — zero, iar România și Cehoslovacia — ambele la minus 1. După cum se vede, nu putem scăpa de poziția a treia. Privind calendarul din primăvara anului 1993, „deschiderea“ o vor

avea ciprioții, pe propriul teren, la 14 februarie cu Belgia și la 24 martie cu Cehoslovacia. În contextul actual, de mare interes va fi întâlnirea Țara Galilor — Belgia care se va disputa la 31 martie. Echipa României va face „încălzirea“ la 14 aprilie, în revanșă cu Ciprul, urmînd ca la 2 iunie să joace în deplasare cu Cehoslovacia, cînd va încerca să recupereze punctul pierdut în toamna aceasta. De aceea se impune ca perioada de iarnă să fie folosită cu maximum de eficiență, iar liniștea adusă de succesul recent din Insula Afroditei să nu însemne o hibernare, pentru a nu ajunge la mina ultimelor jocuri din grupă, de la 17 noiembrie: Belgia — Cehoslovacia și Țara Galilor — România.

POMPIU L. DUMITRESCU ■

Paralele inegale

DIVORȚ. Una dintre cele mai importante firme de avocatură din New York, al cărei principal acționar este John McEnroe senior, nimeni altui decît tatăl campionului de tenis cu același nume, a preluat un proces de divorț. Cel puțin așa lasă să se înțeleagă zărele de scandal britanice preluate de „New York Post“. Gazeta din metropola din Manhattan scrie că mariajul dintre John McEnroe și fosta actriță Tatum O'Neal, celebră nu numai prin propriile performanțe filmice, ci și ca fiică a protagonistului din „Love story“, Ryan O'Neal, este în sfîrșit destrămat, în ciuda faptului că vedetele în cauză au trei copii, Kevin (6 ani), Sean (5 ani) și Emily (3 ani). Toată lumea tenisului și a cinematografiei speră că acest scandal, pentru că asta este în cele din urmă, va fi pur și simplu o furtună într-un pahar cu apă, datorată temperamentalului „irlandez“ al celor doi, tată, preopinienți.

CU MURPHY NU-I DE GLUMĂ. Noul antrenor al reprezentativei de rugby a Irlandei se numește Murphy, Gerry pentru prieteni, înlocuindu-l pe Ciaran Fitzgerald.

În f. pt. Murphy a fost adjunctul fostului antrenor principal, care, după înfrîngerea în fața Australiei pe propriul teren, la 31 octombrie, a avut demnitatea de a-și prezenta demisia. Curiozitatea în ce privește această informație este alta: Murphy a fost de numai trei ori internațional de rugby al Irlandei, dar a evoluat de zeci de ori în echipa de cricket a țării sale, o disciplină care educă răbdarea, calitate considerată, probabil, decisivă într-un sport și într-o selecționată care a păcătuit în ultimii ani prin ceea ce criticul de film și nu numai Suchianu o numește „Iuțirea de sine“. **ACTIVA.** Jucătoarea de tenis spaniolă Arantxa Sanchez a fost în acest sezon cea mai harnică angajată în circuitul WTA, disputînd 167 de meciuri (83 la simplu și 84 de dublu), mai mult decît Martina Navratilova acum 10 ani (93 de simplu și 72 de dublu). În cursul acestui an Sanchez a câștigat patru turnee de simplu și 10 de dublu, depășind pentru primă dată pragul milionului de dolari ca premii (1.376.355).

TEODORA OPREA ■

DE SUB PODUL GRANT

● **INFRAȚIȚI CU GHINIO-NUL.** Am crezut că neșansa nu ne va mai urmări și în etapa a 15-a, atunci cînd, la decolarea de pe „Băneasa“, s-a constatat o defecțiune la charterul care urma să ne transporte la Craiova. Dar schimbarea aparatului nu a însemnat și schimbarea norocului. ● **INCEPUT PROMIȚĂTOR.** Încercările într-un rezultat bun, alb-vișinii au pornit cu aplomb la asediul porții lui Vodă din Bănie. Din păcate, acesta nu a putut fi învins în minutele 6 și 7 de Vameșu, respectiv Bealcu. În min. 39 l-a ajutat și Rodin

Voinea, care nu-l prea are pe stîngul. Se simțea lipsa lui Caciureac, rămas acasă cu entorsă la un genunchi din amicalul cu olimpicii moldoveni. ● **REPLICI DIN TABĂRA CRAIOVEANĂ.** Într-una din lojile oficiale, Marcel Popescu, Sorin Cîrju, Petre Deselnicu și alți împătimiți ai „alb-albaștrilor“ au trăit cu intensitate desfășurarea ostilităților din teren. În timp ce linia de mijloc a oaspeților evolua foarte bine, se auzea: „De-ai joacă prost ai noștri, pentru că joacă aștia bine“ sau „Sînt mai mulți la mijloc. Hai să-i numărăm“.

În min. 43: „Să zicem begdaproste că făcurăm 0-0 la pauză“. Dar a venit min. 44 cu acțiunea individuală a lui Cioloboc și... 1-0 pentru gazde. ● **CUMPANA MECIULUI.** În min. 54, henț clar comis în careu de Vasc, penalty transformat cu siguranță de Constantinovici. Egalul nu prinde însă cheag, peste două minute producîndu-se momentul psihologic al meciului: arbitrul C. Gheorghe acordă prea ușor penalty împotriva noastră (Ungureanu declară că nu l-a tras de mîna pe Săndoi). Cioloboc înscrie și vom pierde cu 2-1. ● **OCOLIȚI DE BALTĂ.** Nu ne împacam cu gîndul înfrîngerii, însă în min. 67 Cezar Zamfir, din poziție excelentă, trimite mingea cu o lovitură de cap peste poartă. Culmea, în min. 71, din pasa aceluiași C. Zamfir, Drăghici înscrie, dar R. Voinea creează poziție de ofsaid și golul ne este anulat! ● **ÎN LOC DE CONCLUZIE.** Rapid a evoluat frumos, practicînd un joc curat, fără faulturi, construind mult în terenul advers, cu predilecție pe contraatac, dar cu mai puțină inspirație la pozițional. Credem că ar fi meritat un rezultat de egalitate.

FANE RAPIDISTU ■

Andi se face de ilaritate

● Minunatul nostru confrate **Andi Vilara** reușește să ne stîrnească ilaritatea cu o precizare-paranteză care face toți banii. Dacă n-o fi vreo îmbunătățire „sefească“... Așadar, într-o știre cit o furnică întreagă, zice Andi: „În aceste zile, și Institutul de Medicină Sportivă îmbracă straie de sărbătoare (numai la figurat)“. Păi cum, dacă, proști cum sîntem, ne închipuim cumva că institutul și-a pus la propriu vreun frac, hai, o bundiță, vreo maramă ceva și n-a rămas; care va să zică, cu cărămida goală, betonul în vînt și microscopale cum le-a făcut tata lor?

Etern loc de inspirație

● Nu-i „Fotogramă“ de la Mireea Micu (e vorba, v-ați

dat seama, de rubrica sportivă cu care scriitorul cu moț nefericește cititorii) fără a se face trimiteri la opiniile lansate în crisma din „Lujerului“, opinii legate, bineînțeles, de fotbal. Cum celălalt loc de muncă se pare mai puțin important, al omonimului lui **Mișa Klein** este Consiliul Primăriei Bucureștene, înțelegem că insensibili, colegii dumisale de aici nu discută de fel avaturile balonului pătat, spre a nu-i oferi subiecte consilierului PRM. Ori dl. Micu stă mai mult în locanța din „Lujerului“ decît în stabilimentul din Kogălniceanu?

Națiune, ferice fie! A debutat Gușatu

● În runda a 15-a a Diviziei naționale de fotbal, națiunea a putut afla că în rîndul jucătorilor cu patalama profesionistă s-a înscris și nămitul **Gușatu**, fotbalist la Universitatea Craiova, despre care aflăm că seamănă frapant (fizic) cu **Cămătaru**. Urîndu-i succes, sperăm că nu-și va transforma numele în repune, adică, mai simplu spus, nu se va da curcan!

Ghetele în cui

● Penultima etapă a campionatului diviziei naționale a oferit oaspeților doar trei puncte, prin victoria obținută cu 2-1 de Sportul Studențesc în fața lui Electroputere, chiar pe stadionul Valea Roșie, și prin remiza înregistrată în Valea Domanului (C.S.M. Reșița — „Poli“ Timișoara 1-1). ● În presupusele derby-uri Steaua — Rapid 3-0 și Dinamo — Universitatea Craiova 5-1, echipele militare desprinzîndu-se decisiv în fruntea clasamentului, cu 29 și, respectiv, 27 p. ● Revigorat din mers cu stelistul Mireea, rapidistul Baicea și albanezul Musta, Progresul întrece la un scor de forfăit pe Dacia Unirea. ● „Banul“ și-a făcut efectul și la F.C. Selena, rezultatele din ultimele etape și victoria cu 2-0 în confruntarea cu F.C. Inter aducîndu-i satisfacția de a părași, pentru prima dată, zona nisipurilor mișcătoare. ● În rest, același scor, 2-1, consemnat în întîlnirile F.C. Ploiești — Gloria, „U“ Cluj — F.C. Farul și Oțelul Galați — F.C. Brașov. ● Regrupare masivă spre locurile care oferă prezența în Cupa UEFA: 3. Gloria. 4. Universitatea. 5. „U“ Cluj — cite 19 p., 6. Rapid. 7. Sportul Studențesc. 8.

Oțelul — cite 18 p., 9. Electroputere — 17 p. La subsol: F.C. Brașov — 10 p. și C.S.M. Reșița — 7 p. ● Final de stagione în egalonul secund, campioanele de toamnă fiind Ceahlăul Piatra Neamț (antrenor Ioan Sdrobiș) și U.T. Arad (antrenor Flavius Domide). ● În seria I, în postură de oaspete, primele două clasate — Ceahlăul și Flacăra Moreni — au cedat cu 1-0 la Suceava și, respectiv, 3-1 la Rm. Vilcea. În derby-ul unor foste divizionare A, Politehnica Iași — A.S.A. Tg. Mureș 3-0, iar Callatis Mangalia — Steaua Mizil 1-0 și Unirea Slobozia — Portul Constanța 0-0. ● În seria a II-a, U.T.A. și-a consolidat poziția de lideră cu o remiză albă în deplasare la Jiul IELIF Craiova, în timp ce la Brașov, Tractorul a întrecut concitadina Metrom cu 2-1. Jiul Petroșani — Olimpia Satu Mare 4-0, același scor cu care Corvinul Hunedoara a fost învinsă la Alba Iulia și C.F.R. Cluj a întrecut pe I.C.I.M. Brașov. ● Miercuri, 9 decembrie, cădere de cortină și pe prima scenă, etapă din care menționăm partidele Universitatea — Steaua, Sportul Studențesc — Dinamo, Gloria — „U“ Cluj și Rapid — Oțelul. (P.L. Dumitrescu)

Ivan Patzaichin dorește să-și facă o firmă, dar nu are bani

Pe **Ivan Patzaichin**, „fiul Deltei“, unul din cei mai mari canoști ai tuturor timpurilor, figură de legendă a sportului românesc, l-am regăsit același ca în vremurile sale de glorie: amabil, serios, calculat. După o carieră de sportiv care a durat 17 ani, timp în care a cucerit 29 medalii de la C.E., C.M., și J.O., Ivan Patzaichin a îmbrățișat meseria de antrenor, trecînd direct din „barcă“ la „catedră“. În prezent este antrenorul principal al lotului național de canoe.

De lunea pînă sîmbăta, la Snagov, pe ploale, pe vînt, pe frig, el trudește pe apă la fel ca pe vremea cînd era sportiv, antrenînd viitoarele vedete ale canoei românești. Cînd nu este în competiție,

își petrece sfîrșitul de săptămînă în familie, alături de soție, cercetător în problemele sportului, și de fiica sa Ivona-Beatrice, în vîrstă de 15 ani, elevă la Liceul Spiru Haret. Despre fiica sa dl. Ivan Patzaichin spune: „Nu are talent la sport, dar îi place chimia“. Ultimul spectacol văzut, ca de obicei, cu familia a fost „Actorul și trădătorii“ la Teatrul Nottara. Munca de antrenor îi răpește mai mult timp decît cea de sportiv.

Viața familiei Patzaichin nu este marcată de lipsuri, dar nici de excese. Dl. Patzaichin ar dori să-și facă o firmă, dar nu are bani. Activitățile firmei ar avea caracter sportiv și ar cuprinde săli de gimnastică aerobică și ca-

binete de recuperare, un magazin cu cele mai bune echipamente sportive. Despre numirea noului ministrul Tineretului și Sportului, fostul mare sportiv declară: „Numele nu-mi spune nimic. Acum, ca și înainte conducea pune în aceste funcții oameni care n-au avut legătură cu sportul. Este o mare greșală. Ar fi bine ca Ministerul Sportului să fie separat ca în alte țări. Politicienii își aduc aminte de sport numai cînd Televiziunea transmite emisiuni sportive. N-ar sîrca să-și îndrepte puțin privirea și spre sportivi, deoarece și ei fac cunoscută România în lume“.

GHEORGHE BARBU ■

ÎNLOCUITORUL DE COADĂ

Se spune că bătrînețea vine cu înțelepciune. Ca și cum unul care a fost un tembel toată viața, la vîrsta cînd nu mai înseamnă mare lucru în nici o privință, începe brusc să fie deștept și să vorbească în pîlde și povețe. Poate era așa cu multe secole în urmă, cînd bătrînețea venea devreme, la patruzeci de ani. Să nu mai fim atît de respectuoși cu trecerea timpului încît să credem că la cozile de la lapte stau, copleșiți de sublimul tirziu al minții, toți luminații neamului. Cei care fac cu atîta indrîjire rîndul la lapte sînt tot gospodarii care au construit cu devotament și resemnare cozile de odinioară la oase. Nu se cunosc revoluții înfăptuite de octogenari. Singurii luptători de baricadă ai vîrstei a patra, din cîți se cunosc în istoriile lumii, sînt doi români: Birlădeanu și Ionel Săndulescu. Ce-i preocupă pe moșii și babele noastre sînt ordinea la cozi și blestemul opoziției. Niciodată n-am aflat mai multă competență în ură ca la miezul politic al unui rînd constituit din zori pentru mașina cu sticle de la prînz. M-a oprit, răsîgnîndu-mă în mijlocul drumului, afirmația belicoasă a unui șef de jumătate de coadă cum că tinerii „de aia au plete, fiindcă nu-i ține nimeni din scurt, să simtă și ei ce-i o forță și cum e cînd nădușești la sapă”. Aparent, gînditorul cu sacoșă zicea un adevăr. Numai că era adevărul tineretilor sale, cînd sapa și forța băteau cartea. Vorbea în el clasa muncitoare — împreună cu țărănimia muncitoare — căreia i se spusese că intelectualii sînt vinovați, indiferent de pricină. Nu bătrînețea își vîrsa obtuzitatea pe școlari și studenți, ci prejudecata întîietății forței și sapei. Nu bătrînețea era cauza cauzei urii, ci bănuiala că tot ce au crezut timp de jumătate de veac a fi ordinea firească a lucrurilor s-ar putea să nu fie.

Se spune că tinerii sînt indiferenți la necazul oamenilor în etate. Nu-i vorba de indiferență. Distanța e organică, e ceva ce privește firescul ființei. Două lumi care privesc în direcții opuse n-au cum să ajungă la întîlnire de idei. Nouăzeci și cinci la sută din cetățenii peste șaiszeci de ani au votat ca să nu se schimbe nimic. Au votat ca să oprească timpul în loc. Au votat aminarea sentinței. Coadă la lapte nu-i cel mai rău moment al zilelor din urmă. Aici schimbă omul o părere. Acasă nu se pot înțelege cu fiii, ginerii și nurorile, cu nepoții. În nesfîrșitele ceasuri de așteptare, se spovedesc unii altora și se descoperă părtași într-o înjurătură. Aici se descarcă românii bătrîni de tot ce nu înțeleg și, mai ales, de tot ce nu vor să bage în seamă. Cine le ia coada, le ia viitorul. Nu pot să-mi scot din cap cugetarea unei femei care, speriată de mulțimea țiganilor infipți cu tribul în față în mișcarea sosirii camionului cu marfă, cerea intervenția guvernatorilor. Ce dorea ea era nu să existe mai multe magazine și mai multe produse, ci o poliție energică, implicată în organizarea corectă a cozii. O coadă frumoasă, logică, cu responsabilități de compartimente și liste întocmite din timp, cu tineri vinjoși venind să asigure așezarea în turmă. Nu altfel de viață cerea generația a treia, ci altfel de cozi. În perfecționarea mecanismului de coadă vedea ea schimbarea și pentru asta a și votat: pentru niște oameni care le-a garantat că vor avea cozi bine orînduite, nu buluciri și bătăi pe untul de la fundul lăzii. Nici măcar nu e important să ajungă untul pentru toți. E important să aibă ce povesti interesant electoratul majoritar: cum tocmai ajunsese în față, și s-a terminat „cu un om înainte”. E o satisfacție să pleci cu traista goală, dar cu convingerea că numai neșansa te-a împiedicat să ai o zi realizată.

Acești ani nu au adus acutizarea conflictului între generații ci devenirea lui în război. Înainte, spun bătrînii, parcă era mai bine. Dar prin „înainte” tinerii înțeleg altceva decît părinții și bunicii. În orice caz nu înapoi.

TUDOR OCTAVIAN ■

Văcă, Stolo, Mimi, Adi, Nelu, Feli

Extremismul are și manifestări simpatice. Oamenii zilei sînt alinați de prieteni, gazetari și, adeseori, de popor cu diminutive. Gîndirea bisilabică e un rezultat al excedentului afectiv. Cînd sîntem mici, vorbim de pipi, caca, papa, mami, tati. În liceu, se spune mate, profu, pupi. Și lui Ceaușescu îi era dedicată o întreagă listă cu diminutive conspirative pline de tot felul de sentimente: Nicu, Bulă, Cucu Fifi... După împușcare, principala liberalizare a fost aceea a numelor și denumirilor. Cînd primul ministru caută, cu toate mijloacele, să intre sub pielea cetățeanului, acesta îl răsplătește și-i spune familiar Stolo. O dovadă că domnul Iliescu nu a intrat încă sub pielea omului de rînd e și aceea că nimeni nu se gîndește să-i zică Nelu. E foarte greu să ajungi un Nelu. E un drept, de fapt, pentru care trebuie să lupti.

Am cunoscut, la New York, familia unui mare editor de reviste pornografice. Un cuplu reușit, pentru care milioanele nu contau. Contau numai miliardele. El era un bătrîn de 70 de ani, despre care tot ce puteau zice e că, la banii lui, arăta de 69, iar ea era o doamnă extrem de afectuoasă de 26 de ani, dar cu mîinere mai mult decît mature. Din prima clipă au fost recuzate toate convențiile. Ea

mi-a cerut să-i spun direct, bisilabic, Linda. În consecință, miliardarului i-am vorbit în cel mai rafinat stil postrevoluționar. I-am zis: „Bă, Kiki!”. Cu Kiki era deprins, însă de „Bă!” nu auzise. I-a plăcut și, în jumătate de ceas, crema îmbogățită din comerțul cu poze sexy, femeii de cauciuc pentru uzul marinei militare și proteze erotice cu comandă program utiliza exact același limbaj ca noii îmbogății români cu ciungă, vodcă, ungurească de soia cu acid azotic diluat și albirea depozitelor valutare negre.

În Camera deputaților, sentimentele de partid, grăbesc procesul de integrare nominală. De la tribună, adresa e plină de solemnitate: „Domnule Președinte, doamnelor și domnilor!”. În bănci, conversația pe temele zilei și chiar pe problemele grave ale economiei au o anumită tandrețe partinică: Băi, Gigi!, Mă, Nae! Bă, Trîmpi! Doamnele se bucură de un tratament egal, perfect democratic: Bă. Lili! Măi, Geta!

E cîștit să precizez că întîmîțări de tipul: „Fă, țafol!” m-am reținut.

Domnului Văcăroiu, semn al interesului cu care rostirea sa deschisă, pe înțelesul tuturor a fost primită de națiune, i se caută cu fervoare un nume de prieten. „Tocmai am stat nițel de vorbă cu Văcă-

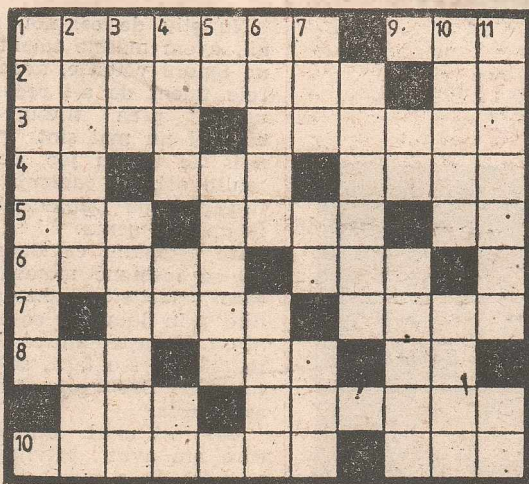
DI
VER
TIS
MENT

Mi-a zis: mă, Cuky, e încurcată rău!”. Numele scurte prezintă particularitatea că fiecare om pare să aibă relații de la leat la leat cu mai marii momentului: „L-am sfătuit pe Adi să nu se încurce cu Vece”. Oricine pricepe că în discuție sînt Adrian Păunescu și C. V. Tudor. Pentru apropiați, Funnar e Funi, Felicia Meleşcanu, distinsa noastră ministreașă și șpicheriță, Feli, Roșianu e Corni, Victor Surdu e Surdi.

Ce-i realmente, plăcut e că fiecare din noi poate să aibă propriul inventar de nume scurte, reflectînd modul în care percepe afectiv lupta de interese politice. În ce mă privește, dictionarul meu onomastic nu-i nici secret, dar nici foarte transparent. Vi-l ofer cu indemnul de a ghici la cine mă refer: Văcă, Dumii, Nese, Vece, Javra, Nasti, Ticu, Tatu, Caca, Maca, Pătu, Fufi, Piși, Gaga, Sașa, Marți, Ioșca, Fleoșca, Puși, Gelu, Guru, Curu.

TUDOR OCTAVIAN ■

La sfîrșitul turului

ORIZONTAL: 1) Loc rezervat pentru galerie — Intervine la centrările pe sus. 2) Fotbalist din Giulești — Finala cupei! 3) Linia înaintașilor — Supravegherea unui jucător advers. 4) Primele la galerie! — Fiica lui Ligdus

(mit.) — Ziua trecută. 5) A pregăti terenul... — Răsunet — Pase la centru! 6) Spațiul de joc! Ultimele din optimi! 7) A urmări jocul de pe margine — Făcute fără gust 8) Localitate în India — Ieșirea balonului în afara spați-

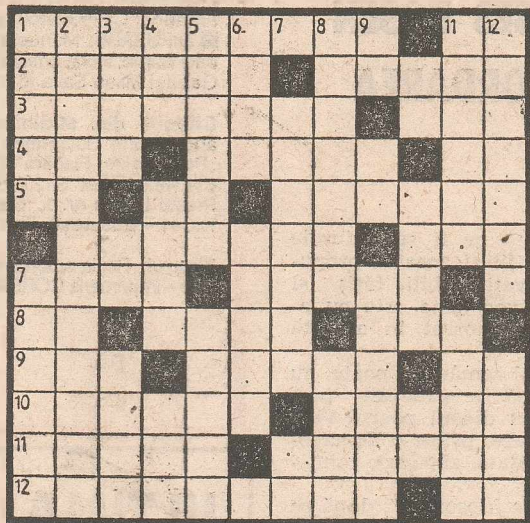
lui de joc — Radu Urziceanu. 9) Siglă pentru „Cupa Campionilor Europeni” — Fața finală a Campionatului Mondial de Fotbal. 10) Templele sportului, rege (sg.) — Una dintre culorile clubului Dinamo.

VERTICAL: 1) Suteur la poartă. 2) Nevalorificarea unei situații clare de gol — O repriază... ca la teatru. 3) Aripă dreaptă! — A repune balonul de la margine. 4) Instrument de percuție — Dinșii — Steaua-Dinamo: 3-1! 5) Stropit — Păcăleala fotbalistului. 6) 0-0... — Automobil (fam.). 7) Echipa din Tirgu Mureș — Trag la firul ierbii... — Armă grea din arsenalul trăgătorilor. 8) Victorie de prestigiu. 9) Centrare pe sus! — Sezonul alb dintre tur și retur. 10) A prinde mingea șutată spre poartă — Luptă pentru balon (fig.) 11) Gazon — Ieșirea de la club!

Dicționar: IFL, RAN, IPA.

MIHAI ZGUBEA ■

Caligrafie

ORIZONTAL: 1) Arcuri de triumf pentru victoria soarelui — Poftim? Această-i întrebarea! 2) Ultimul refugiu al condiției umane — Prizonier într-o lume a oglinzilor strimbe. 3) Pălăria și bastonul proliferate post-pluvial —

Pași ireversibili în viitorul apropiat. 4) Garnitură de ou cu inserție murală — Diagnostic meteo de tulburare a vederii — Intrarea într-o criptă ținută în secret! 5) Primele din serie rămase la urmă! — Concentrat acut de

inimă albastră — Argument combativ de mină forte. 6) Piesă de divertisment într-o expoziție de tablouri — Trofee adunate într-o viață de om. 7) Sufix patronimic cu implicații dramatice — Primul ghiocel din primăvara mustăților. 8) Frunțaș roman dintr-a doua decadă! — Bun de gură, despică firu-n patru — Hoinar funcțional pe geografia apelor. 9) Agentă de legătură, subțirică și discretă (pl.) — Dans întrăripat pe spirala morții — Sfîrșitul unui matelot în Extremul Orient! 10) Compromiși de comparații peiorativ umane — Exercițiu de încălzire la un maraton sentimental. 11) Moment de reluare a ostilităților... fair-play — Adîncul lumii bolnav de infinit. 12) Dat în judecată sub semnul întrebării — Eroare, fără nici o îndoială!

VERTICAL: 1) Donjuanul curții și crainic al Regelui Soare — Radioscopie cognitivă cu judecăți de valoare. 2) Cloșca cu puii de aur al viitorului. 3) Oglinzi de cer în iarba dimineții — În consecință, la zece precis în centru! — Precede formal con-

cluzia unei operații. 4) Orgoliu terestru confruntat cu delirul mării — Povară lumească suportată cu... curaj! — Himeră a deșertului închisă într-un castel. 5) Ascultătoare din fire, ispășesc păcatele tinereții — Patronul paradisului pectoral „La dulce via”. 6) Intruzie burgheză în sfera aristocrației enologice — Ecouri efemere dintr-o lume nebună, nebună... 7) Pensionari ai grădinii botanice, înarmați, pînă-n dinți — Lua-te din scurt într-o seară la ieșire! 8) Cel dintîi primar fără precursor! — A reconstitui o spargere cu ajutorul

părților. 9) Idee exprimată doar pe jumătate! — Începutul și sfîrșitul identifica-te în haos! — Plecat fără adresă în devansare de termen. 10) Greta Garbo și Columbo într-o secvență finală! — Cultură implicată într-un proces de bună creștere — Piesă de război montată în Capitală! 11) Invitat cu arcanul la un festin de adio — Persoane de încredere care umblă cu vorbe. 12) Suflu pozitiv în exasperarea neantului — Eroul necunoscut al unui sacrificiu spectacular.

AT. MATEESCU ■

Dezlegările careurilor din numărul 43:

Ridicături: ILICIT; GRAD; CĂTĂRĂTOR; I; AVALANȘĂ; OM; RINA; C; LIMB; TIRI; SEFA; PA; ERECT; GL; E; STOR; ARII; SAU; DOR; AAP; CRIC; IESI; T; ASTRONAUTI; REA; HALTERE.

Periplu: PARFUM; RAPID; OBELISC; TATA; LACĂT; ANULAT; JUCĂRIE. ALA; DUNĂREA; GRI; ERORI; CREIER; N; SA; S; ARENA; TAT; VOLUM; IB; ILICIT; TIP; D; SENIN; BANANA; TATUJ; TALER; INACTIVITATE.

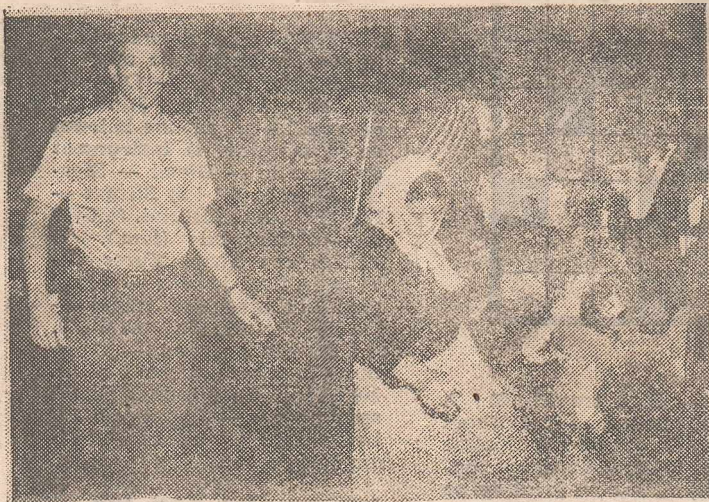
Inventatoare româncă la Genova

Recent, Universitatea de arhitectură din Genova a vernisat o interesantă expoziție a tinerelor talente din Liguria. Organizată în modernul salon al catedrei de design, ea a prezentat machete și proiecte de avangardă, precum și invenții privind mediul ambiental. Între participanți și româncă Mădăra Camelia Matei, studentă la această Universitate. Ea expune macheta unei insule modulare cu geometrie programată, numită „Luceafărul” și investită cu proprietatea de a-și procura singură energia necesară. Conaționala noastră este deopotrivă creatoarea unei așa numite „Huse Fiton”, un fel de îmbrăcăminte pentru tulpinile pomilor fructiferi, în scopul protejării acestora de animale rozătoare.

3000 de țigani arestați în Germania urmează să fie transferați în penitenciarele românești?

• **DI colonel Ioan Chiș**
dezmințe această știre

Din surse apropiate Penitenciarului Jilava am aflat că, în curând, aici urmează să sosească un grup de circa 2800—3000 deținuți de drept comun din Germania, originari din România, și care urmează să-și execute restul pedepsei privative de libertate pe pământul natal. Aceeași sursă afirmă că, această categorie de deținuți va popula faimosul fort din cadrul închisorii, dezafectat în 1990 prin hotărâre a guvernului. Pentru a verifica autenticitatea acestei informații ne-am adresat domnului colonel Ioan Chiș, șeful Direcției Generale a Penitenciarelor, pentru precizări.

— **DI. col. Ioan Chiș**: Știrea apărută și în „România liberă” cu privire la internarea

în penitenciare a unor cetățeni care vin din Germania este absolut falsă. Noi nu avem nici o intenție de acest gen. Și dacă vreodată s-a întâmplat așa ceva, nu se va mai repeta situația în care vreo persoană să fie internată fără documente legale emise de organele precis stabilite de codul de procedură penală. Deci, nici nu se pune în discuție acest lucru. Așa că, în penitenciar, nu intră decât oameni care au mandat de arestare preventivă sau de executare a pedepsei. În Jilava, în locul în care se spune în știre că urmează a fi internați cei de care vorbește autorul informației, nu se mai pot introduce oameni-deținuți, forțul fiind unitate desființată prin hotărâre a Guvernului.

ȘI-A UCIS IBOVNICA, ÎNGROPÎND-O SUB W.C.-UL DIN CURTE

Om cu frica lui Dumnezeu, chiar habotnic, Dobre Constantin, poreclit „Sfintul”, din satul Ghirdoveni, comuna I.L. Caragiale (Dimbovița) și-a permis totuși să țină pe rând 7 femei. Dar ultima, poreclită „Bulgăroaica”, a dispărut subit în urmă cu 7 ani, fără să lase în urma ei vreun semn. „A plecat la ea acasă, în Bulgaria” a explicat celor

din jur Dobre Constantin. Dar după o ceartă violentă cu fiica lui, aceasta a strigat în gura mare, ca s-o audă vecinii, că „Bulgăroaica” a fost omorâtă în urmă cu șapte ani. Alertată, poliția a sosit la fața locului. Strîns cu ușa, „Sfintul” a mărturisit că și-a ucis ibovnica, îngropînd-o sub lespedea de beton a WC-ului din curte. Deshumarea a avut loc în aceeași zi.

Lumea în alb și negru

GHEORGHE ZAMFIR

„POPORUL ĂSTA CALCĂ PE GENII CA PE NARCISE”

• **A cucerit o lume, dar nu pe dl. Pascal Bentoiu**

Nu știu de ce, noi, românii, avem marele talent de a ne ignora valorile, avem marele talent de a-i recunoaște uneori prea târziu, atunci cînd ei nu mai sînt printre noi. Ne batem joc, de prea multe ori, de oamenii noștri înzeștrați de Dumnezeu cu o fărîmă de geniu.

Ne așteptam ca Decembrie '89 să însemne momentul în care valorile noastre răspîndite prin lume să se întoarcă acasă. Ne așteptam ca toți cei în măsură s-o facă, să-i cheame aici. Dar am rămas cu așteptarea.

Am fost unul dintre cei care am avut privilegiul și bucuria de a cunoaște artistul despre care Sergiu Celibidache a spus: „El a făcut pentru România în patru ani ceea ce eu n-am reușit în douăzeci”. Acest artist se numește GHEORGHE ZAMFIR.

După ce a cucerit sala Olympia, în 1973, după sute de concerte în întreaga lume, după ce Uniunea Compozitorilor din Franța l-a primit în rândurile ei, iată, Gh. Zamfir nu are loc în România!

În timp ce presa de primă

mină îl omagiază în afară, presa românească îl injură! Iertată-mi fie întrebarea, d-le Pascal Bentoiu: unde se cîntă în lume compozițiile d-voastră și cu ce mare firmă producătoare de discuri aveți contract? A-l face „porc” pe Gheorghe Zamfir naște în opinia mea de simplu consumator de muzică întrebarea: pe ce vă bazați?

Nu vreau să-i iau apărarea artistului Gh. Zamfir. Nu sînt eu cel chemat s-o facă și nici nu cred că dînsul are nevoie de așa ceva. Mă miră, însă, că cei care ar trebui s-o facă tac, cu toate că ar trebui să-și spună poziția. Ar trebui să îl redescoperim pe Zamfir, cum ar trebui să redescoperim toate valorile. Ar trebui să-l ascultăm pe Zamfir așa cum este el, pentru că va avea ce să spună... Pentru că, indiferent de voința sau împotrivirea unuia sau altuia, Gh. Zamfir este la această oră cunoscut și recunoscut ca un mare artist român.

MIHAI NEGUȚ

EXCELENȚA SA DR. MOSES ROSEN PLEDEAZĂ PENTRU ACORDAREA CLAUZEI

Reproducem finalul scrisorii deschise adresate de Șef Rabinul Cultului Mozaic, Eminența Sa dl. dr. Moses Rosen, Președintele Federației Comunităților Evreiești din România, domnului Tom Lantos, membru al Congresului Statelor Unite ale Americii: „Ajutorul economic al Statelor Unite, la fel cum el este acordat altor state foste comuniste, trebuie să fie dat și României.

„Primum vivere” suna un vechi dicton latin. Țara aceasta este bogată, poporul român este harnic și capabil; dați-i o mină de ajutor spre a-și reclădi țara. Numai astfel demagogii vor amuți, numai astfel nu vor mai izbucni să asmută o etnie împotriva celeilalte. Numai astfel guvernul țării va putea să-și afirme autoritatea și să ne acorde ocrotirea ce ni se cu-

vine. Oricare ar fi suspiciunile Dvs., sprijiniți această propunere și veți stabili, fățiș și fără echivoc, cine este cu adevărat democrat în această țară.

Poporul român nu poate, nu trebuie să fie pedepsit pentru că nu dînsul poartă vina ci acei care, printr-o demagogie deșănțată, zăpăcesc mințile unora.

„Deinde filosofare”, după ce vor avea ce minca, românii vor ști cum să-și construiască o democrație trainică în pace și în armonie, internă și externă.

Încredințîndu-vă de ațesele mele sentimente, vă transmit Sacerdotala noastră binecuvîntare.”

DR. MOSES ROSEN
ȘEF RABINUL CULTULUI
MOZAIC

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 04.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 617.60.10, 617.60.20 (cu interioarele de mai jos);
Fax: 312.82.89

Cont lei — 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută — 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:
George Arion (președinte), Ion D. Goia, Alexandru Pășărin, Liana Tatos, Liviu Timbus.

Flacăra

Redactor șef:

LIVIU TIMBUS

Secretar general de redacție:
Eugen Chirovici

Actualitatea politică: Tudor Octavian; **Mapamond:** Ion D. Goia; **Realitatea imediată:** Dorin Gherghinescu, Maria Timuc, Ion Rusu; **Cultură:** Liana Tatos; **Eveniment:** Victor Niță, Cătălin Apostol; **Drepturile omului:** Cristina Atanasie, Elena Grecescu, Dorin Sălăjan; **Foto:** Cristian Gache, Elena Ghera, Florin Ioniță; **Secretariat de redacție:** Adriana Chirovici, Adrian Petrescu; **Corectură:** Maria Bărbulescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu. **Telefoane:** 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 2600 — eveniment, 2559 — drepturile omului, 2560 — cultură, știință, 2528 — fotoreportaj, 1453 — corec-tură.

REBUS

Redactor șef:

ALEXANDRU PĂȘARIN

Aurel Ștefan Alexandrescu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea, Simona Simzianu.

Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Biblioteca Basarabiei

ALMANAH

„FLACĂRA”

■ **FINANCIAR, JURIDIC** (2143): Avida Balica, Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea, Aristică Văduva, Florența Tudor.
■ **ADMINISTRATIV:** Dan Mircea Popa (2634), Liliana Cretu.
■ **SECRETARIAT SOCIETATE:** Cătălina Ștefănescu (617.59.69).
■ **PUBLICITATE:** Mihai Sândoiu, Nastasia Maniu, Eugenia Vasile, Angela Frandoș, Călin Mărcușanu (2634).
■ **DIFUZARE:** Manuela Vasiliu, Gabriel Bumb, Florin Enache, Doru Iancu, Gabriel Milan Sava (617.48.91).

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A., telefon 617.48.91, fax 312.82.89 — Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1, cod 71341 — București, România.

Tiparul: Regia autonomă a imprimărilor — Imprimeria CORESI — București

16 po

lei

ULTIMA ORĂ

ANUL ACESTA

MOȘ NICOLAE

VINE DE SF. ION